

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Het Ned. Israëlitisch Armbestuur heeft met eenige feestelijkheid, zijn 100-jarig bestaan herdacht. Door een mild legaat was het armbestuur in staat geweest zijn inrichting aanmerkelijk uit te breiden, waardoor het oude-mannen en vrouwenhuis, zoowel als het ziekenhuis ten zeerste zijn verbeterd. Wij geven hier, ter inleiding van de reeks foto's elders in dit nummer — we plaatsten vorige week, in verband met plaatsgebrek door den watersnood slechts 1 portret van den stichter — linnenkamer in het N. I. Oude-mannen en Vrouwenhuis. Een der oudjes aan de naaimachine.

HAUST BESCHUIT EN HAUST ONTBIJTKOEK

DE HEERLIJKE SMAAK VERRAADT: EEN „KONINKLIJK” FABRIKAAT

Een kiekje van den brand in de Westerdokstraat te Amsterdam.

Den 7en Januari werd de nieuw oenoemde burgemeester van Diemen, Mr. A. J. de Wolff, feestelijk geïnstalleerd. Een foto van den burgemeester te midden van den Diemenschen Gemeenteraad.

Een spelkiek uit den wedstrijd H.F.C.-Stormvogels (1-1)

ONZE GROOTE PRIJSVRAAGSERIE

Hieronder geven wij de oplossingen der acht prijsvragen waarvan de opgaven in ons bijblad zijn gepubliceerd.

Hoewel het aantal inzendingen buitengewoon groot was, zoodat het ons geruimen tijd heeft gekost, alvorens ze alle waren gecontroleerd, waren

Een staand klokje: A. P. Schawald, 2e Van Swindenstraat 28 III, Amsterdam.

Een echt Gillette scheerapparaat: M. Limmen, Jac. v. Campenstraat 2 A I, Amsterdam.

Een luxe kist sigaren: E. Dienaar, 2e Van Swindenstraat 33 II, Amsterdam.

De nu nog volgende prijzen werden toegekend aan inzenders, die slechts 7 van de 8 oplossingen goed hadden:

Een stel fraaie gekleurde platen: Jac. Westdijk, Houtmankade 23 III; H. J. C. Kuhneweg, Jac. v. Campenstraat 109; en J. H. Delorme, Madurastraat 34 III, allen te Amsterdam.

OPLOSSING-GROOTE PRIJSVRAAGSERIE			
I	II ACEHINORU ADEILNRSY ADEIMORTZ MICHEL ADRIAANZON DE RUYTER	III IS U REEDS ABONNE? ELKE WEEK WORDT ONZE LEZERSKRING DOOR MEER- DERE HONDERDEN NIEUWE ABONNE'S VERGROOT. WEL EEN BEWIJS DAT ONS TIJDSCHRIFT BIJ IEDEREEN DIE ER MEE KENNISMAAKT, IN DEN SMAAK VALT.	IV
V	VI	VII	VIII

toch maar van weinigen alle acht de oplossingen juist. Deze kwamen natuurlijk voor de eerste prijzen in aanmerking, die dan ook onder hen zijn verloot.

Wij hebben echter besloten ook hun, die maar zeven van de acht opgaven goed oplosten, een prijs toe te kennen.

Uit bovenstaande oplossing kan iedereen nagaan, waar de fouten in zijn oplossing scholen.

In enkele opgaven was ook een tweede oplossing mogelijk; zoo was bijvoorbeeld in IV in plaats van Den Helder en Rammelaar ook goed Purmerend en Dinkelaar en was in III een andere volgorde der zinnen mogelijk. Dat ook deze oplossingen als goede beschouwd zijn, behoeft zeker niet te worden gezegd.

Voor goede oplossing van alle acht de opgaven konden wij de volgende prijzen toekennen:

Een dames- of heerenrijwieltje (naar keuze) van bekend Nederlandsch fabriek: K. Jansen, Meeuwenlaan 133 hs, Amsterdam.

Een fraaie eikenhouten armstoel, met leder bekleed: C. H. Evers, 3de Helmersstraat 73 I, Amsterdam.

Een kostbare lampekop: J. F. de Maat, Kuiperstraat 34 II, Amsterdam.

Een prachtig bronzen beeld: H. Nieuwenhuis, Rustenburgerstraat 390, Amsterdam.

Een schaakspel: J. W. Peters, Mauvestraat 28 I, Amsterdam.

Een dames taschje: Mej. W. Bakker, P. C. Hooftstraat 21, Amsterdam.

Een fraaie wandelstok: W. C. Roohé, 1e Tuindwarsstraat 17 I, Amsterdam.

Een dominospel: C. de Vries, Wilhelminalaan 44, Hillegom.

Een half dozijn fraaie dameszakdoekjes: v. Unen, Ferd. Bolstraat 208 II, A'dam.

Een damesportemonnaie: Herman Brouwer, Busken Huertstraat 10 I, A'dam.

Een heerenportemonnaie: D. J. Boersma, Achter op 't zand, Hoorn.

Een luxe doosje zeep: C. Bakker, Madurastraat 99, A'dam.

Een doos cigareten: Ed. Verkoik, Bentinckstraat 72; M. Bomert, Pieter Aertszstr. 49; N. A. v. Berkum, v. Heemskerkstraat 23; H. B. Leese-man, Cabralstraat 17 I, J. Schagen, Saxenburgerstraat 2 en Q. F. Dikken, Brederodestraat 100 II, allen te A'dam.

Een doos luxe heeren-postpapier: F. de Jonge, Insulindeweg 36 hs., A'dam.

Een doos luxe dames postpapier: Hattink, M. H. Trompstraat 35 III, A'dam.

Een spel van 52 kaarten: K. Kenter, Gedempte Appelhaven 24, Hoorn.

Een tabakspijp: C. H. V. Delorme, Roggeveenstraat 21 I A'dam.

50000 Boeken gratis!

"Pastoor Heumann's Geneeswijze".

Over Pastoor Heumann en zijne Geneeswijze zullen de lezers wel ingelicht zijn door de artikelen die hierover in den laatsten tijd zijn verschenen. Nu nog iets over zijn boek, "De Nieuwe Geneeswijze".

Op het eerste gezicht onverschillig welke bladzijde men opslaat, krijgt men den indruk dat men hier te doen heeft met een kostbaren raadgever voor iedereen, zoowel in gezonde als in zieke dagen. Het boek geeft inlichtingen in begrijpelijke taal en afbeeldingen over den bouw van het

352

Bladzijde.

150

Illustraties

Het boek bevat o. a. een nauwkeurige beschrijving van de volgende kwalen met opgave van de meest werkzame recepten:

Aambelen
Aderverkalking
Asthma
Blaas- en Nierziekten
Bloedarmoede, Bleek-
Breuken
Bronchiaalcataarrh
Gal- en Leverziekten
Hoesten
Hoofdpijn

Kwaad bloed
Maag- en Ingewands-
Open beenen (ziekten)
Rheumatiek
Uitslag
Verkoudheid
Verstopping
Waterzucht
Zenuwlijden enz.

menschelijk lichaam zegt wat men eten en drinken moet, en welke middelen men moet gebruiken om wete gezond te worden. Zonder dat men lang behoeft te zoeken, vindt iedereen het voor hem passende. Ieder lezer van de courant ontvangt het boek geheel kosteloos, franco, en zonder zich tot iets te verplichten, wanneer hij slechts zijn adres opgeeft (briefkaart is voldoende) aan:

Apotheker L. Müller, Kalverstraat 199, Amsterdam. A 10

Om aan alle aanvragen van degenen die het boek nog niet kennen te kunnen voldoen, worden

50000 boeken hiervoor gereserveerd.

Al onze abonne's zijn GRATIS verzekerd tegen ongelukken (f2000, f600, f300, f60, f30). Niet alleen bij ongelukken die voortvloeien uit een ongeval met enig vervoermiddel, doch bij ALLE ongelukken, VAN WELKEN AARD OOK, uitgezonderd de gevallen, die wij ons hebben voorbehouden, zooals vermeld in onze voor alle abonne's bindende polisvoorwaarden, die op aanvraag gratis worden toegezonden.

ABONNEMENTSPRIJS:

Per week 12½ cent; Per kwartaal f1.62½ bij vooruitbetaling (per post f1.75). Voor het buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. VOOR ADVERTENTIËN wende men zich tot „Werfkracht“, instituut voor commerciële propaganda, Mauritskade 39, Den Haag, of tot de administratie van dit blad.

REDACTIE EN ADMINISTRATIE-ADRES: KEIZERSGRACHT 234 - TELEFOON 43304

Mary's Levensgeluk

VRIJ NAAR HET ENGELSCH, DOOR CH. GARVICE

W

EERSTE HOOFDSTUK.
DE VERLOREN ZOON.

el ja, op dien trein daar zul je voorloopig nog wel niet hoeven te rekenen! Als er twee vlokken sneeuw vallen, is alles in de war, en bij dat station hier nog 't ergst! Om 't uur zoo ongeveer 'n ongeluk, 't zou me niets verwonderen — nu ja, dat meen ik nu ook zoo precies niet, papa! Maar waar blijft hij nu zoo lang, hé? Denkt u, dat de paarden niet zoo gemakkelijk op den weg vooruit kunnen, of zou alleen die trein maar zooveel te laat zijn?"

Carrie Dalton sloot weer het gordijn van het raam, waar ze door uitgezien had en liep de kamer door met een wat opgewonden, ongeduldig vuur in de vorschende oogen en een blos op haar nog kinderlijk gelaat van zestienjarig meisje.

De oude heer, dien zij als papa had aangesproken, was kort en plomp van postuur, had een rood hoofd en een zoo alledaagsch gezicht, als een Engelsch handelsman maar bij mogelijkheid hebben kan.

„Hm? Wat?“ vroeg hij met de oogen knippend, terwijl hij zich ongemakkelijk omdraaide in den wijden crapaud, waarin hij een rustig, maar niet bepaald geluidloos slaapje had gedaan. „Wat zei je, Carrie? Ik was juist op weg om in slaap te vallen, geloof ik.“

„Maar papa, u hebt wel een uur lang gesnorkt! Ik zei dat die vervelende trein weer zooveel te laat is! Het is half negen en Mary had hier om vijf minuten vóór acht moeten zijn!“

De heer Dalton stond langzaam op, haalde zijn horloge te voorschijn om het te vergelijken met een enorm leelijke vergulde pendule, die op den protserig beeldhouwden schoorsteenmantel stond.

„Hm. Die klok gaat vijf minuten achter. James of Jack moeten hem geregeld gelijkzetten. Je zou je trein erdoor kunnen missen. — Zoo, is Mary te laat? Het tocht hier verschrikkelijk! Carrie, sluit de deur toch!“ Maar Carrie hoorde hem niet meer. Zij had een rijtuig hooren aankomen en was de trap al afgestormd. Ze bereikte het bordes juist toen een rijtuig, blinkend van lak en van de livreen, den hoek omkwam en voorreed. Carrie liep er met hoogrood gezicht en fonkelende oogen op toe: „Mary! Ben je daar eindelijk,“ riep ze uit.

„Dag lieveling,“ antwoordde een heldere, muzikale stem tusschen de zijden gordijnen, en een oogenblik later stapte de lang verwachte uit en sloot Carrie in haar armen.

„O Mary, ik ben zoo blij, zoo blij dat

je er weer bent, maar wat ben je laat! Was er vertraging? En hoe vond je het rijtuig? En wat ben je mooi geworden!“ Zij zweeg plotseling en leunde achterover om met onverholen bewondering het gezichtje boven zich, juist boven zich, aan te staren.

Mary Dalton — want het was Samuel Dalton's oudste dochter — lachte en kuste het blozende gezichtje.

„En wat ben jij groot geworden, lieve! Dragen jelui in deze streek soms stelten? Ik had me je zoo anders voorgesteld! Nog zooveel kleiner en kinderachtiger!“

„Maar jij bent ook zooveel gegroeid en veranderd,“ antwoordde Carrie, die nu lachend aan haar arm hing, terwijl zij de hall binnengingen. „En o Mary, wat vind je van alles hier?“

„Het is allemaal erg deftig, lieve.“

„Deftig! Dat zou ik ook zeggen,“ zei Carrie, even gestreeld, maar het volgende oogenblik vroeg ze met een beetje teleurstelling in haar stem: „Wat bedoel je met deftig, Mary? Vind je 't niet mooi, — niet prettig — de laan —“

„Prachtig,“ stemde Mary dadelijk toe, „prachtige oude boomen, en het huis is heelemaal nieuw, is 't niet?“

„Natuurlijk! Papa heeft het oude huis laten sloopen om dit nieuwe te bouwen. Het was zoo vreeselijk ongezellig! O Mary, ik hoop, dat je 't hier prettig vindt, en ik...“

„Welnu?“ Zij hadden nu de zitkamer bereikt en Mary bleef staan, met de hand op den deurknop. „Wel, wat is er nog?“

„Papa is heel blij, dat je weer komt, en eh — en dat van vroeger zal heelemaal vergeten zijn; en — o Mary, jelui zullen nu toch weer niet dadelijk aan 't kibbelen gaan, hé?“

„Neen lieve,“ zei Mary, zich voorover buigend en haar zuster nogmaals kussende, „we zullen niet kibbelen, papa en ik; tenminste — als 't gebeurt zal 't heusch niet mijn schuld zijn.“

De heer Dalton ontving zijn dochter met een koelen kus.

„Hoe gaat het met je, Mary? Veertig minuten te laat, is 't niet? Dat komt van dien goederentrein, die vóór je trein liep, daar hebben ze elk oogenblik wat mee. Heb je al gedineerd? Ik dacht dat je onderweg wel niet zoo heel veel gehad zou hebben, ik heb in de eetkamer voor je laten dekken. Ga eerst maar wat gebruiken, dan kunnen we daarna rustig wat praten. Vind je 't rijtuig prettig, ja?“ vroeg hij met een nieuwsgierig lachje, en een behagelijk rondkijken door de rijke, om niet te zeggen overweelderige kamer.

„Heerlijk,“ antwoordde Mary. „Is dat het rijtuig, dat u hebt als landrechter, papa?“

Het gelaat van den heer Dalton werd plotseling vuurrood en scheen op te zetten van beleedigden trots.

„Wat bedoel je daarmee,“ bromde hij, terwijl hij het onschuldige gezichtje vóór zich boosaardig aanzag. „Dat is mijn eigen rijtuig, en als je vindt, dat het te mooi is...“ Carrie had de misdadigster al buiten de kamer geduwd en stond nu met haar halfweg op de trap.

„O Mary, hoe kon je dat nu doen? De eerste vijf minuten al,“ fluisterde ze verwijtend.

„Het spijt me vreeselijk, lieve, maar ik bedoelde 't zoo niet. Ik dacht heusch, dat het 't rijtuig van den landrechter was: het was zoo prachtig en er stonden zulke groote wapenschilden op de portieren, dat weet ik zeker, — of ik moet me toch al heel erg vergist hebben.“

„Neen, dat is zoo, maar dat is — dat is ons wapen, Mary.“

„O ja?“ zei de oudste verstrooid, terwijl zij den rijken corridor rondzag met de schilderstukken aan de wanden en de uitheemsche planten en marmeren beeldwerken. „O ja? Ik wist niet, dat we er een hadden.“

„Ik ook niet, tot dat we rijk werden — ik bedoel, voor we hier kwamen. Hier zijn jouw kamers, lieve, ik hoop, dat ze je bevallen zullen. Ik —“ Zij werd even weerhouden door een verbaasden uitroep van haar zuster, die in de open deur met groote oogen rondzag. Deze nu trachtte den glimlach te verbergen, die haar lippen krulde.

„Wat 'n mooie kamer! Maar is ze niet veel te rijk, lieve,“ vroeg ze aarzeland.

„Vind je ze werkelijk te mooi?“

Carrie zag eerst met onverholen bewondering de ka-

DE WATERSNOOD.

Een kijkje over het overstroomde gebied genomen van den toren der R.K. Kerk te Wamel, dat een goed denkbeeld geeft van den toestand in het land. Ongeveer midden op de foto de Waaldijk waarover de weg naar het dorp Leeuwen loopt.

mer rond. „Nee, dat vind ik nu niet. Nu, het zijn de mooiste van het huis, Mary.”

„Dat vind ik aardig,” antwoordde Mary kalm, te kalm.

„De mijne zijn hier vlak bij. En laat me je nu helpen met je koffer, of misschien heb je liever m'n meisje, of laten we zeggen: jouw meisje.”

„Nee hoor! Dus er is een meisje ook, Carrie?”

„Ja lieve, ik wou er geen hebben, maar mevrouw Geoffrey Turner zei, dat we anders bespottelijk zouden doen, en zij heeft er een voor ons gevonden. Het is een Française, zoo leuk. Ze zou eigenlijk te aardig zijn, als ze niet zoo veel babbelde en zich zoo poederde.”

„En wie is mevrouw Geoffrey Turner? Is die ook bijna te aardig?” vroeg Mary een beetje spottend.

„Mevrouw Geoffrey is de dame, die het groote huis in de Stationslaan bewoont,” antwoordde Carrie. „Het is een weduwe, en zij heeft ons geïntroduceerd, weet je?”

„Nee, dat wist ik nog niet. Maar je zult me wel alles vertellen, als we beneden zijn. En we zijn dus geïntroduceerd, Carrie?” vroeg Mary met een glimlach, die een spotlach zou geweest zijn, wanneer haar gelaat niet zoo jong en zoo mooi was geweest.

„Je moet me dat alles straks vertellen, ik ben reusachtig benieuwd het te hooren!”

„En ik verlang er reusachtig naar om je alles te vertellen, maar ik ga nu naar beneden. Weet je de eetkamer te vinden?”

„Nee,” zei Mary, zachtjes lachend, „hangt er niet ergens een kaart van het paleis?”

Carrielaachte ook, maar half beschaamd.

„Nu, zoo groot is het huis nog wel niet. Begin je met ons uit te lachen op den eersten dag dat je terug bent?”

„Nee lieve, ik wilde niet spotten,” zei Mary en ze kuste haar zuster berouwvol. „Ik zal heel blij zijn met dit alles, zelfs met de lakeien! Ik ben in drie minuten ook beneden hoor!”

Er waren inderdaad nauwelijks drie minuten verlopen, toen ze haar kamer uitkwam en de breede trap afdaalde. Hoe goed haar het reistoilet ook had gestaan, nu zag ze er nog bekoorlijker uit. „Afwisseling bekoort,” zegt de dichter, en het tengere jonge meisje, dat daar de trap afging, toonde reeds in de uitdrukking van haar gelaat afwisseling genoeg om een hart van graniet te verteederen.

Met een oogenblik stond haar ovaal gezichtje zoo ernstig als dat van een jonge non, de bruine oogen verborgen onder de lange wimpers, de rijpe lippen streng gesloten — even later kon de sluier weggeslagen worden, konden de oogen blinken, de bewegelijke lippen krullen in een fijnen glimlach en heel haar gelaat stralen van licht en blijheid. Daarachter kon men gemakkelijk haar fijnen humor vermoeden en haar ontembaren spotlust, haar oprechtheid en haar afkeer van al wat naar opgeblazenheid zweemde, naar pretentie, naar onwaarheid.

Die glimlach van kwalijk verholten spot speelde om haar mond, toen zij de hall bereikte met de eiken betimmering, niet oud, maar een zoo goed en zoo kwaad mogelijke imitatie van oude betimmeringen, toen zij de familie-portretten aan de wanden zag hangen, die gekocht waren in een winkel in Wardoor Street, en de wapenschilden uit dezelfde interessante verzameling, en de beide opgeblazen lakeien in pralerige livrei, die beneden aan de trap wachtten en klaar stonden om haar de eetzaal binnen te leiden. Maar haar spot dreigde in een luiden lach uit te barsten, wanneer ze deze zaal betrad en de overdaad aan alle zijden haar in 't oog moest vallen: moderne eiken en middel-euwsche meubelen, het massieve zilver, de geweldige schilderijen en kronen; het was te veel voor het meisje, dat zich de kleine villa van Highbury herinnerde met haar kamers van vier bij vijf, het

Radio-Vrienden!

Met een toestel ter waarde van f 50.— kunt Ge, zonder dat het U iets kost,

Uw Gezin

met U laten genieten! Zendt deze annonce, franco, als drukwerk, met duidelijke opgave van Uw naam en adres aan Van Rijn's Mosterdfabriek te Utrecht en U ontvangt kosteloos alle inlichtingen.

H. H. H.

meisje-alleen en de alles doordringende sfeer van halve deftigheid.

„Wat ben je vlug geweest, lieve,” riep Carrie uit, die haar tegemoet kwam. „Kijk, ze hebben het kleine tafeltje gedekt, enne — en ik dacht dat je ook wel liever onder ons wou zijn, dus zal ik je bedienen, of wil je liever de bedienden?”

„O neen,” zei Mary met haar rustigen glimlach, „ze zullen het te druk hebben!”

„Druk?”

„Jawel, met op de oude ridders in de hall te passen, die anders misschien de voordeur uitloopen!”

DE WATERSNOOD.

In Leeuwen, waar alles onder water stond, behalve het eenigszins hooger gelegen kerkhof, werden de koeien, die uit de stallen gered werden, het kerkhof opgedreven, waar ze rustig liepen te grazen.

pen! Lieve, geef me het brood, ga nu daar zitten, dat ik je gezicht kan zien en begin maar — begin, en houd maar niet eens op om adem te scheppen, voor je alles verteld en verklaard hebt!”

Carrie steunde haar ronde gezichtje in haar handen en staarde haar vragend aan.

„Nu, ik weet heelemaal niets. Ik heb een briefje gekregen van papa. Het was geschreven op z'n kantoor en er stond in, dat hij tengevolge van zekere veranderingen buiten was gaan wonen, en dat hij me nu wel weer thuis zou willen hebben, tenminste als ik erin kon toestemmen, dat een zeker onderwerp vergeten en niet meer aangeroerd zou worden.” Haar lippen trilden en haar oogen lichtten, terwijl zij sprak, en met een zenuwachtige ruwheid brak zij een stuk van haar broodje. „Jouw brief heb 'k nooit gekregen. Misschien ligt hij nog op een of ander postkantoor in Clapton of is hij begraven onder een berg verloren of onbestelbare brieven.”

„Dus je weet niets?”

„Absoluut niets. Ik ben van huis gegaan twee jaar geleden — je weet wel waarom, Carrie, — omdat ik het niet kon verdragen. — Maar dat komt er niets op aan. Ik liet jou en papa achter op villa Woodbind in Highbury. Papa had z'n kleine zaak

in indigo en jij was een mager, langbeenig meisje met in de wasch verschoten katoenen jurken en driemaal verzoolde schoenen. En ik kwam terug.... hier.” Zij strekte haar armen overdreven gevoelvul uit. „Weten! Ik weet niets. Ik heb gelezen, dat papa landrechter geworden was, en toen ze me aan het station kwamen vertellen, dat dat deftige rijtuig voor mij was, dacht ik dat het z'n statiekoets was! Maar ja, jij kunt niet vertellen, zoolang ik praat. Begin maar, kind!”

„Wat zul je 't wel vreemd vinden,” riep Carrie uit. „Geen wonder dat je zoo gek opkeek. Als ik in jouw plaats geweest was, zou ik gegild, gewoonweg gegild hebben!”

„Daar twijfel ik ook niet aan, maar gil nu maar niet, lieveling, want anders komen die twee monsters op ons af! Maar hoe is het dan toch allemaal gekomen? Heeft papa een goudmijn ontdekt achter in den tuin van villa Woodbine? Ons arme oude huisje!”

„Ssst,” zei Carrie rondziende. „Praat niet zoo hard! Papa wil niet dat iemand iets weet van de villa en zoo!”

„Arme papa! Heel ons vroeger leven moet vergeten worden, weggegooid, net als onze oude hoeden en mantels. Wat waren ze kaal en verschoten! Alles moet vergeten worden en de menschen moeten denken, dat we

niet eens weten, waar Highbury ligt en dat we altijd een rijtuig gehad hebben met wapenschilden en twee dikke lakeien om vliegen te vangen in de gang — de hall bedoel ik, pardon Carrie, je zult een lijst voor me op moeten maken van verboden woorden en uitdrukkingen, die zal 'k van buiten leeren: gang, huiskamer, schuurtje, bijvoorbeeld, want dat zijn van die vulgaire woorden! Maar begin jij nu eens, Carrie: hoe is dit wonder toch gebeurd?”

„Ja, dat weet ik ook niet zoo precies,” zei Carrie hoofdschuddend. „Al wat ik weet is, dat zes maanden nadat jij onderwijzeres geworden bent....”

„Assistente in mevrouw Brown's internaat voor jonge dames te Clapton,” corrigeerde Mary ernstig. „Jawelen...”

„Zoo ongeveer zes maanden nadat

je weggegaan was, kwam papa steeds bleaker en onrustiger thuis, alsof hij zware zorgen had over een of ander. Het was nog heel anders als... als toen...”

„Ja... ja,” viel Mary haar zachtjes in de rede. „Ik weet wel wanneer je bedoelt. En nu was het heel anders?”

„Heel anders. Hij keek alsof hij een of ander slecht nieuws verwachtte en hij kon uren voor den haard in het vuur zitten staren zonder een woord te zeggen.”

„Arme Carrie!”

„Het was vreeselijk, Mary en ik werd er zoo angstig van, en er was niemand, waar 'k eens mee praten kon. Jij was weg... en Sidnay... Nu, op een keer kwam hij thuis en stapte de kamer binnen... hij keek rond, gooide zijn hoed op tafel en begon hardop te lachen. Mary, ik dacht, dat hij gek geworden was, en ik wou de kamer uitloopen, maar hij nam me bij een arm en hield me vóór zich, en toen maakte hij een buiging of ik een prinses was en zei met een vreemde stem, met z'n gezicht heelemaal rood en met trillende lippen: „Juffrouw Dalton, uw rijtuig wacht. Laat mij u begeleiden.” Toen begon ik te schreien en hij liet me gaan zitten en bleef met z'n handen in z'n zakken staan, met het hoofd in de lucht. „Carrie,” zeid'ie, „ik heb geluk gehad! Ik geloof, dat ik een van de rijkste menschen van Londen ben!” O Mary, ik dacht, dat hij krankzinnig was. Maar langzamerhand merkte ik toch wel, dat het waar was, wat hij gezegd had, want den volgenden avond kwam hij thuis in een rijtuig en haalde een groot pak bankbiljetten ter voorschijn.

(Wordt vervolgd.)

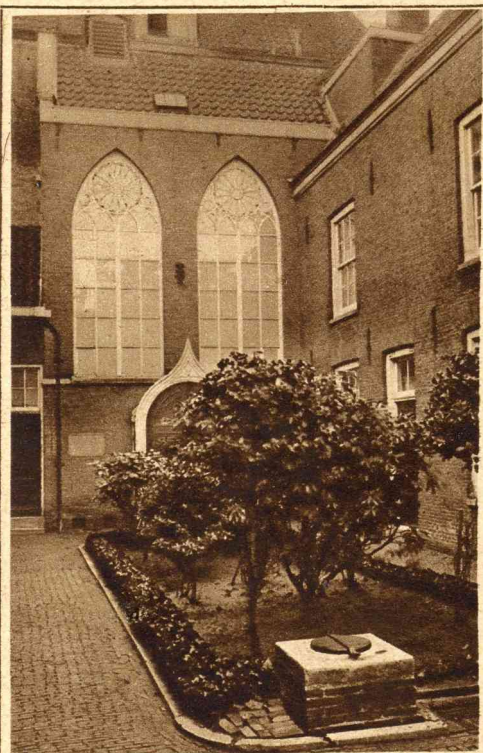
ROOKT

Spa tram

AMSTERDAMSCH E HOFJES

DOOR J. SCHUITMAKER Cz.

Ons land heeft 'n zekere vermaardheid verkregen in 't buitenland om den liefdadigheidzin der inwoners. Dat is altijd zoo geweest en 't is nog zoo. Niet 't minst leerden de buitenlanders de menschen uit „de lage landen aan de zee” van dien kant kennen, toen in den vreeselijken wereldoorlog, die in 1914 over het menschedom losbrak, duizenden vluchtelingen in ons landje 'n toevlucht zochten en vonden; toen ook na den noodlottigen oorlogstijd treinen vol van ondervoede kinderen uit den vreemde werden opgenomen, gevoed, gekleed en liefderijk verpleegd in Holland. Geen volk ter wereld schijnt zóó vervuld te zijn van de idee, dat geven zaliger is dan te ontvangen. En hoe krachtig kwam ook in den nu pas achter ons liggenden zomer de hulpvaardigheid aan den dag, toen in 't Oosten en Zuiden van ons land 'n verschrikkelijke orkaan zulke verwoestingen veroorzaakte, als, gelukkig, slechts zelden in ons land plaats vond. Maar ook in gewone tijden is 't aantal menschen, dat zich opmaakt om liefdegaven te verzamelen voor ongelukkigen en behoeftigen opmerkelijk

Een kijkje van het hofje „De Zeven Keurvorsten” met op den achtergrond de kerk.

groot. Men zou haast kunnen spreken van 'n liefdadigheidssport, en er gaat zoo ongeveer geen dag om, waarop niet argelooze wandelaars worden belegerd door aanminnige dames, die met haar lieve glimlachjes en rammelende busjes de straten onveilig maken. Ook is wellicht in geen enkel ander land het aantal instellingen van liefdadigheid, door onze voorvaderen met den algemeenen naam van „Godshuizen” aangeduid, zóó groot als bij ons. Onder die gestichten van liefde, die monumenten, die getuigenis afleggen van de liefde tot ongelukkigen en behoeftigen, zijn de *Hofjes* 'n speciaal Hollandsch verschijnsel. Vooral in de groote koopsteden worden ze gevonden. Het is niet geheel en al onmogelijk, dat er onder 't groot aantal stichters en stichtsters, erflaters en erflaatsters, aan wie we 't groot aantal Godshuizen te danken hebben, wel eens enkelen geweest zijn, die niet versmaad hebben eigen eer en roem bij 't nageslacht door hun erflating te bevorderen, maar 't past ons de uitspraak gedachtig te zijn: „Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt!” In den tijd van den bekenden geschiedschrijver Wagenaar waren er in Amsterdam alleen 28 Hofjes (Dit was in de 2e helft der 18e eeuw). In onzen tijd bestaan er 'n vijftigtal. Hieruit blijkt, hoe groot 't aantal menschen in de hoofdstad is geweest, dat gehoorzaamde aan 't gebod, in Deuteronomium 15 vers 11 gegeven: „Gij zult uwe hand mildelijk opendoen aan Uwen Broeder, aan Uwe Bedrukten en aan Uwe Armen in Uw land.” — 'n Rustigen ouden dag te geven aan bejaarde menschen was bij 't stich-

De toegang tot het hofje „De Zeven Keurvorsten” in de Tuinstraat, waarop de steen voorkomt in het artikel vermeld.

ten der hofjes het doel. In den regel bestaan ze uit 'n aantal woningen, die gebouwd zijn rondom een hof. Er zijn hofjes, die ook uit bouwkundig oogpunt 'n sieraad mogen worden genoemd. Andere zijn zeer eenvoudig. Deze hofjes vallen weinig of niet in 't oog. Ze schijnen, in overeenstemming met 't beginsel van *wel te doen in stilte*, zich 't liefst aan de opmerkzaamheid te willen onttrekken. Haast zonder uitzondering zijn ze gebouwd achter de huizen der straten en grachten en toegankelijk door 'n gang tusschen die huizen of onder de bovenverdiepingen ervan, die is afgesloten door 'n poort aan 't begin en aan 't einde. Verrassend is de aanblik, dien de keurig onderhouden tuinen en grasvelden, omringd door geboomte, in vereeniging met die vriendelijke oud-hollandsche huisjes, den bezoeker aanbieden. Het alles ademt 'n geest van weldadige rust en stilte, die den indruk maakt van 'n frissche oase, liggende te midden van de woestijn van stadsdrukten en rumoer.

De wakkere foto-redacteur van ons tijdschrift heeft zich voorgesteld 'n aantal hofjes te Amsterdam in beeld te brengen. Onze licht-kunstenaar is begonnen met 'n paar stichtingen in 't hartje van de oude stad.

Een kijkje op het Andries-Hofje.

Het eerste heet „De zeven Keurvorsten” en 't wordt gevonden in de Tuinstraat, met de nummers 197—223. Wagenaar vermeldt in z'n werk, dat in 1765 is gedrukt, dat dit hofje „voor vele jaren, gekogt en aangelegd is door Jan Pronk, voor behoeftige vrouwen en kinderen, die voormaals vrije woning plagten te genieten; doch tegenwoordig iets ter weeke moeten opleggen.”

Bij het binnenkomen door de poort ontwaart de bezoeker op de binnenplaats een steen, waarop vermeld staat: „Alidaes Hofje”, gesticht ter gedachtenisse van Pieter Geelhanden Alida Catharina Bott zijne Huisvrouw Uyt Liefde en tot Behulp syns evenaeste aL IDa Catharina geeLhand oVt DrI laere Heeft het gebouW Begonnen — Aan den muur in de Tuinstraat bevindt zich 'n gevelsteen met het opschrift:

Bij den regenbak op het Andries-Hofje aan de Egelantiersgracht.

't Hofje De Zeven Keurvorsten

Door Pronk eertijds gesticht voor Maagd en Ouwe

(Vrouwen

Door Geelhands gunst gebouwd schier door den

(tijd geslecht,

Liet Canters zorg ten troost die armoe mij her-

(herbouwen

Zijn Zoon Jan Casper heeft den eersten steen

(gelegd.

7
17—75
5

Hieruit blijkt, dat het Hofje, na 'n tijdlang geheel in verval te zijn geraakt, in 1775 hersteld is en dat voor het hernieuwde gebouw de eerste steen gelegd werd op den 7den Mei van dat jaar. Thans moeten de oude weduwen of ongehuwde vrouwen 100 à 150 gulden storten bij hare komst in een der hofjes. Zij zijn vrij in hun doen en laten, maar staan onder toezicht van „de moeder”. Om 10 uur 's avonds moeten ze thuis zijn.

Omtrent het St. Andrieshofje vermeldt Wagenaar, dat het in 1617 is gesticht door Meester Jacob Oly, Priester, die leefde van 1593 tot 1647. Boven den ingang staat: „Vrede zij mei U.” „Het Hofje bestaat uit agtien huisjes en agtien kamers, waaronder zes huisjes en zes kamers zijn aan de straat. De overigen staan rondom eene open plaats en Bleekveld. Twee der Moeders of Meesteressen van 't Begijnhof hebben 't opzicht over de bewoonsters. Op het Hofje is eene kleine Kapel, alwaar door den Kapellaan van 't Begijnhof, doorgaands alle Vrijdagen voor de bewoonsters dienst gedaan wordt.” — Tegenwoordig wordt dit hofje (Egelantiersgracht 105) bewoond door plm. 40 dames, die bij hun intrek 40 gulden moeten storten, doch wekelijks 1 gulden ondersteuning genieten met vrije woning.

Het Ned. Isr.

1825

DIT SNOELIJDENDESTICHT VERREED DOOR HET NEDERLANDSCH
ISRAELIETISCH ARMEN- EN OUD- EN ANZIENLIJKE
HETGEWED. WERD IN 1825 INGEWID OP 17 DEZEMBER, ZIJNDE DE
DATUM VAN DE HERSTELLING VAN HET 800-JARIG BESTAAN VAN HET
NEDERLANDSCH ISRAELIETISCH ARMBESTUUR TE AMSTERDAM

HET NEDERLANDSCH ISRAELIETISCH ARMBESTUUR TE AMSTERDAM
DR. A. J. PHILIPS, VOZITTER DR. A. J. PHILIPS
DR. J. B. ROZE, EERST VOZITTER DR. J. B. ROZE
MR. J. A. VAN NELLE, EERST VOZITTER MR. J. A. VAN NELLE
L. J. J. VAN NELLE, EERST VOZITTER L. J. J. VAN NELLE
MR. A. J. VAN NELLE, EERST VOZITTER MR. A. J. VAN NELLE
MR. J. A. VAN NELLE, EERST VOZITTER MR. J. A. VAN NELLE

Armbestuur

1925

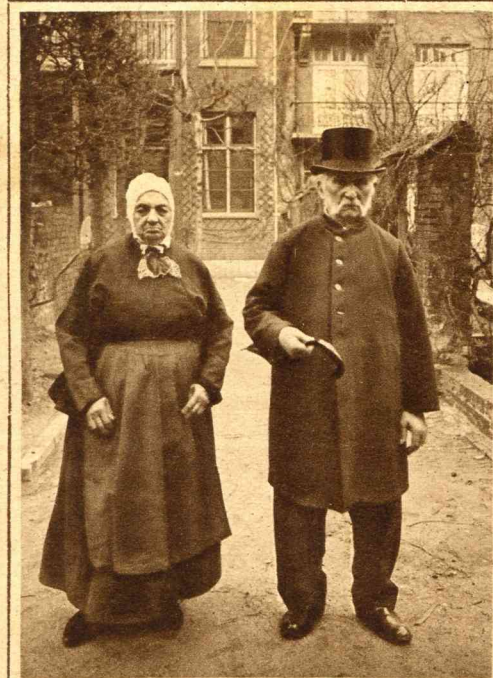
De geneesheer-directeur dr. A. Couvée van
het N.I.Z.

Een kijkje in de Conversatiezaal.

De voorzitter van het Ned. Isr. Oude-mannen-
en Vrouwenhuis, dr. S. J. Philips,

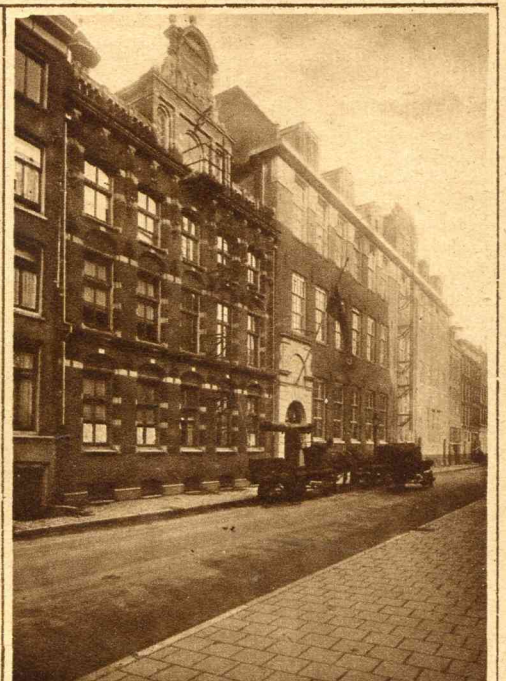
Een paartje in hun Zondagsche kleeding, gereed om
uit te gaan.

Een kijkje in de Ziekenzaal in het N.I.Z.

Het gebouw van N.I.Z. aan de N. Keizersgracht.

De gevel van het Ned. Isr. Oude-mannen- en Vrouwen-
huis in de N. Kerkstraat.

DE GOUDEN ROOS

DOOR FRED. M. WHYTE

No. 9

Dat de vooruitzichten voor het oogenblik allesbehalve gunstig waren, deerde hem niet in het minst.

Gedurende de reis naar Londen waren zijn gedachten hiermede voortdurend bezig, en het werd nog sterker, toen hij in de Londensche wijk kwam, waar het advocatenkantoor der firma Arnold was gevestigd. Het hoofd van de firma zou hem zelf te woord staan, werd hem gezegd.

De heer Arnold was een tamelijk klein, dik mannetje, met een gladgeschoren gelaat en onberispelijk gekleed. Hij wees Lethbridge een stoel; zijn houding was beleefd, maar koel.

„U is dus teruggekomen,” zeide hij. „Ik dacht dat u Engeland reeds lang geleden had verlaten. Als ik geweten had dat u nog hier waart, zou ik u hebben opgezocht en u mijn meening eens hebben gezegd.”

„In dat opzicht is u altijd nogal royaal geweest,” lachte Lethbridge. „Wat heb ik nu weer gedaan?”

„Gedaan?! Vraag liever wat u *niet* gedaan hebt!” zeide de advocaat driftig. „Ik heb in mijn practijk wel eenige dwaze cliënten gehad, maar nog nooit twee, die ik kon vergelijken met Jasper Payn en uzelf. Waarom hebt u zijn huis op zoo'n bespottelijke manier verlaten?”

„Ik kon niet anders doen,” verdedigde Lethbridge zich. „Als iemand die u als uw weldoener beschouwt, u een dief noemt en u verzoekt, zijn huis onverwijd te verlaten, zoudt u dan soms blijven en 'n paar van uw vrienden op bezoek uitnoodigen?”

„Heel aardig gezegd; maar u kent uw oomeven goed als ik, en u weet dus ook, dat u de zaak gemakkelijk had kunnen bijleggen — als u dien dwazen trots maar opzij had willen zetten! Als u bij mij waart gekomen, zooals u had moeten doen, dan zou ik binnen tien minuten de zaak in orde hebben gemaakt. En als u dus op uw post waart gebleven, zouden wij samen Jasper Payn er wel van hebben kunnen terughouden, de rest van zijn vermogen weg te gooien aan het zoeken naar den Steen der Wijzen, de Eeuwigdurende Beweging of een andere nonsens van dien aard. O ja, de Gouden Roos was het, nietwaar? Nu, dat komt op hetzelfde neer. Ik heb overal naar u gezocht, maar tenslotte kon ik toch mijn tijd niet verkwesten terwille van een dwazen jongen man, die niet weet aan welke zijde zijn boterham geboterd is. Nu, Jasper Payn heeft wat moois van zijn leven gemaakt!”

„O, dus u hebt het al gehoord?” vroeg Lethbridge.

„Niets nieuws heb ik gehoord,” antwoordde de advocaat vinnig. „Is er dan iets bijzonders gebeurd? Zijt ge bij uw oom teruggekeerd?”

Lethbridge begon dadelijk te vertellen en hij zag wel, dat zijn verhaal geheel nieuw was voor den advocaat. Deze luisterde met zichtbare belangstelling, met verbazing en medelijden.

„Drommels, daar moet ik mij mee bemoeien,” zeide hij. „Werkelijk, zoo iets ontstellends had ik niet verwacht. Ge hebt volkomen correct gehandeld, m'n jongen. Ik zou zeggen dat ge op

het goede spoor zijt. Toen uw oom zijn bibliotheek wilde verkoopen, was ik zeer boos op hem, maar de man wou zijn wil doorzetten en dus kon ik er niets aan doen. Als de boeken niet zoo hals over kop waren verkocht, zouden ze minstens tweemaal zooveel hebben opgebracht.”

„Dat is allemaal heel mooi,” zeide Lethbridge een weinig ongeduldig, „maar de boeken zijn nu eenmaal verkocht, dus daar is niets meer aan te doen. Wij moeten nu trachten, den naam van den man te weten te komen, die het boek kocht dat op uw lessenaar ligt. Aangezien u de heele zaak hebt behandeld, zult u misschien wel zoo goed willen zijn, mij een aanbevelingsbrief mee te geven, gericht aan den man die de boeken heeft verkocht.”

Mister Arnold greep zijn hoed. „Ik wil meer doen dan dat,” antwoordde hij, „ik ga zelf met u mee.”

Tien minuten later hield de auto waarin de advocaat en de jonge man zaten, stil voor het kantoor van de bekende firma, die voor den verkoop van de bibliotheek van Jasper Payn had gezorgd. Er waren een reeks donkere vertrekken, vuil en verwaarloosd, maar er stond

een groot aantal ijzeren kasten, gevuld met allerlei kostbare boeken, die daar voor verkoop werden bijeengebracht en bij verkoop liefhebbers lokten uit drie wereldeelen. Het duurde eenigen tijd, voor een der oudere directeuren de lijst kon voorleggen van de boeken, die eens de bibliotheek van Jasper Payn hadden gevormd.

XIV

„DEZELFDE MAN”.

„Ik geloof dat dit is wat de heeren bedoelen,” zei de directeur. „Welk boek was het, waarover u inlichtingen wenscht?”

Lethbridge legde het exemplaar van „Tuinmans-kunst” op tafel en wees naar den titel. De oogen van den directeur begonnen te schitteren achter zijn brilleglazen, want zooals de meesten in dienst van de beroemde firma was hij een eerste-klas deskundige, en hij wist dadelijk, met welk een kostbaar werk hij hier te doen had.

„Ik herinner mij dit boek,” zeide hij. „Veertig jaren reeds ben ik bij de firma, en in al dien tijd hebben wij slechts twee exemplaren van dit boek hier gehad. Het eerste werd jaren geleden gekocht voor een appel en een ei, en bevindt zich nu in een bibliotheek in Noord-Engeland. Dit exemplaar werd naar ik meen geërfd door den heer Jasper Payn. Het werk is in het jaar 1590 te Cheapside

uitgegeven en is een merkwaardig staaltje van oud-Gothischen druk. Maar u wilt toch niet in ernst zeggen, heeren, dat iemand het titelblad eruit gescheurd heeft? O, dat is leelijk! Het is ongelooflijk, dat iemand zoo misdadig zorgeloos kan zijn...”

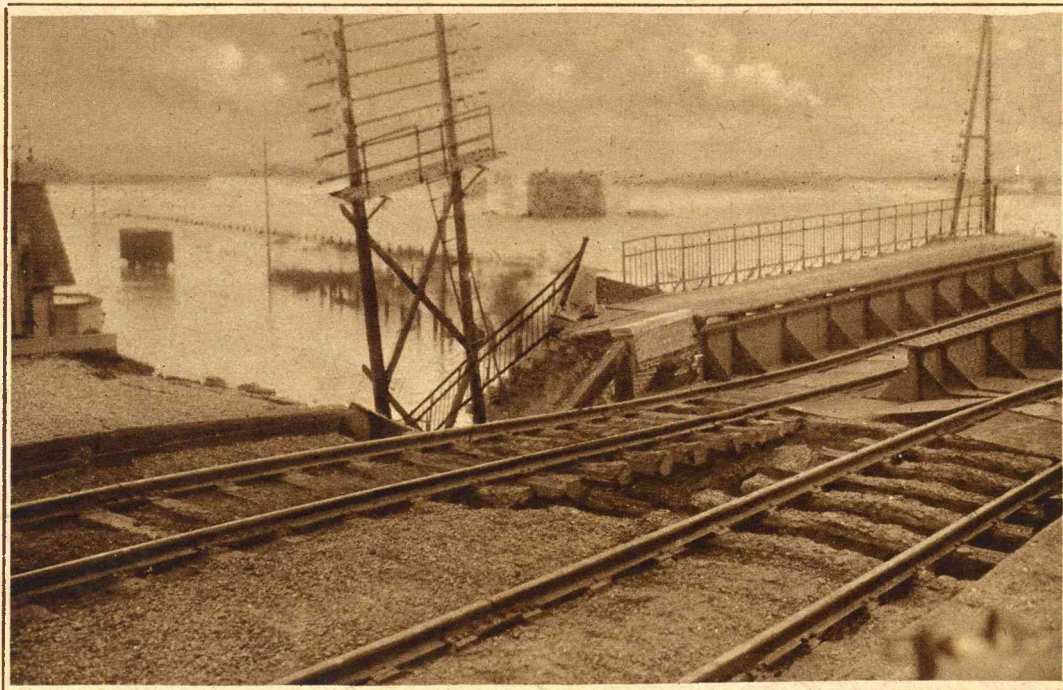
„M'n waarde Jenner,” zeide Arnold ietwat geprikkeld, „ik heb mijn cliënten niet in den steek gelaten om het verdere gedeelte van den dag door te brengen met praten over boeken. Wees zoo goed, deze aangelegenheid van een zakelijk standpunt te bezien. Ik wensch te weten, wie de koper van dit boek is geweest. U zult mij dat ongetwijfeld kunnen zeggen.”

De man boog zich, eenigszins onthutst, weer over de lijst en verklaarde een oogenblik later, dat het boek gekocht was voor tweehonderd pond door Sir George Grey, een boekenverzamelaar die tot voor kort in Yorkshire had gewoond.

„Ik vrees dat wij daarmee niet veel verder komen,” zeide Arnold, een weinig uit het veld geslagen door deze mededeeling. „De respectabele baron zal toch wel niet de man zijn, die... Maar onze vriend Jenner weet daar niets van.”

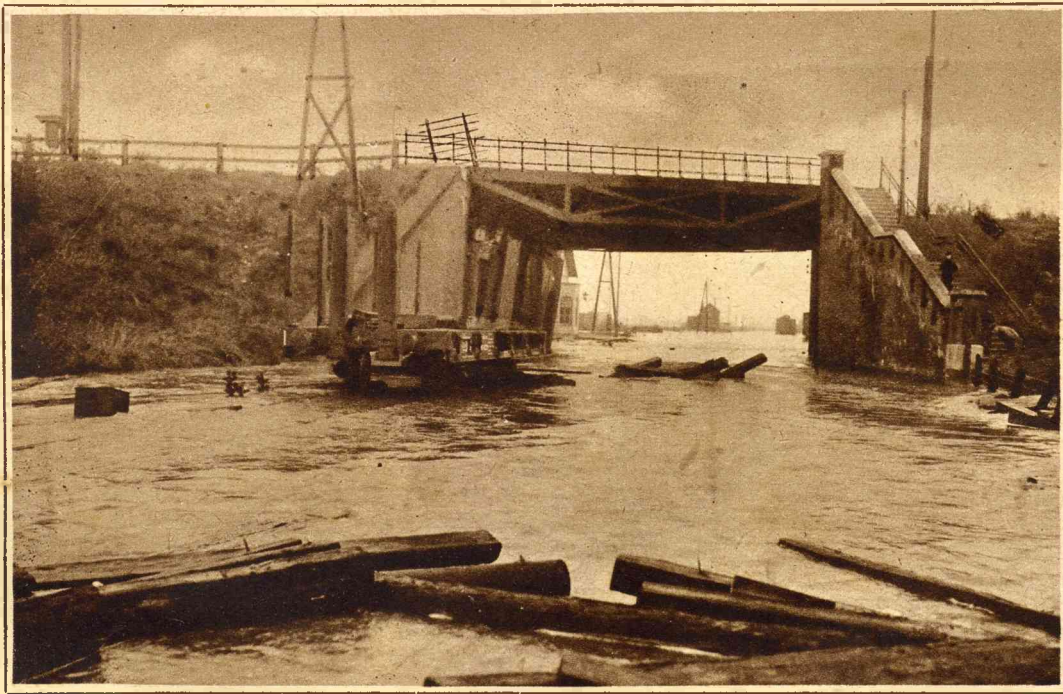
„O, wacht even, wacht even, meneer Arnold,” zeide Jenner. „Ik ben nog niet klaar. Sir George Grey stierf eenige maanden geleden, z'n boekenverzameling werd verkocht in Yorkshire, wat volgens mij 'n groote fout was. Er zijn verschillende firma's, die verkoopen en prijzen steeds publiceren, en daarvan houden wij lijsten bij. Als u nog 'n poosje kunt wachten, zal ik u stellig kunnen zeggen, in wiens handen het boek bij den verkoop van de bibliotheek van Sir Grey is overgegaan.”

DE WATERSNOOD

DE TOESTAND BIJ KRUISPUNT BEUGEN.

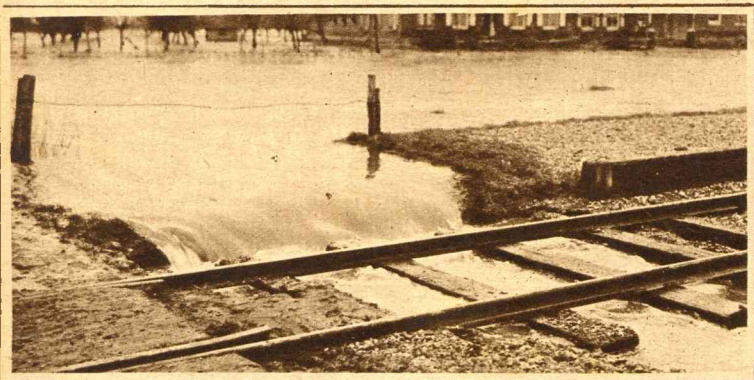
Boven: De lijn Nijmegen—Venlo, die met het viaduct verzakt is, zoodat het treinverkeer moest worden stopgezet. Beneden: de lijn Bokstel—Gennep, die onder de lijn Nijmegen—Venlo doorloopt. Van een „lijn” is niets meer te bespeuren, daar deze geheel onder water staat.

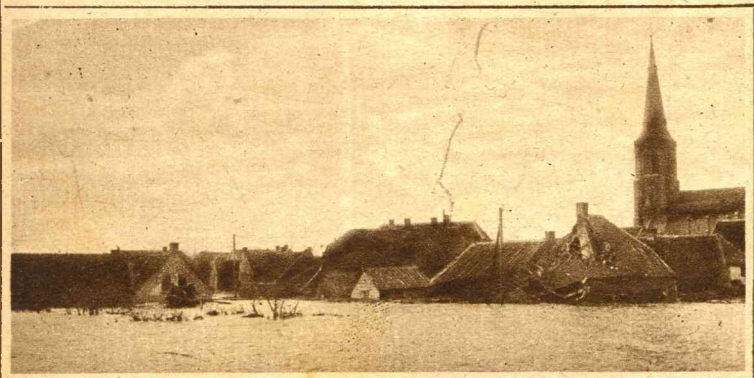
DE OVERSTROOMINGSRAMP IN BI

De in Boxmeer door het water ingesloten en verlaten in hun toegezonden bootjes hun woningen.

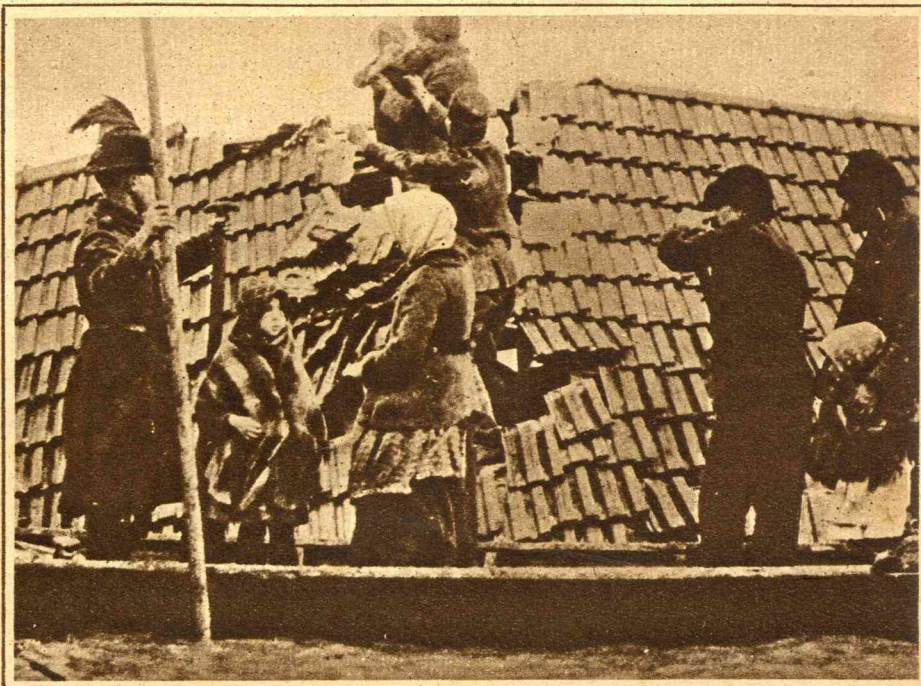
De dijkdoorbraak bij Zalk. Het door de breuk binnenstroomende water spoelt den grond onder de trambaan Elburg-Kampen weg.

Een treurig gezicht is het, te zien hoe in de omstreken van Maasbommel telkens weer huizen instorten. Reeds zijn er bijna 100 vernield.

Voor al in het land van Maas en Waal is de toestand zeer ernstig. Bij tientallen storten er de huizen, welke haast hun meubelen en levensmiddelen in veiligheid trachten te brengen. Met de bootjes moeten zij daar het droge zien te bereiken.

Dat ook het buitenland zeer van het water te lijden heeft, bewijst dit viertal foto's. De eerste is er een uit ENGELAND, in Maidenhead genomen; de tweede uit HONGARIJ, in Budapest; de derde uit FRANKRIJK, waar de bewoners van het stadje Creil zich m...

AMP IN BINNEN- EN BUITENLAND

Een der noodstallen in het land van Maas-en-Waal. Alleen een stuk zeildoek beschut de beesten.

Ook te Pannerden, bij de Bergsche Heuf, is de dijk doorgebroken, waardoor weer een groote uitgestrektheid land overstroomde. Hierboven het enorme gat in den dijk.

Hoe de bewoners de huisjes benedendijks bij Pannerden hun woningen moeten verlaten. Een gat in het dak dient tot in- en uitgang.

len storten er de huizen, welker grondvesten door het water losgespoeld zijn, ineens, zoodat de bewoners in alle en. Met de bootjes moeten zij daarvoor, tusschen op het water drijvende balken, deuren en huisraad heen, het droge zien te bereiken.

nen; de tweede uit HONGARIJE, waar zooals men ziet de toestand al niet veel beter is dan bij ons; de derde uit BELGIË, uit de omgeving van Brussel en de vierde uit ers van het stadje Creil zich met sloepen moesten redden.

Er bleef niets anders over dan geduld te oefenen, maar eenigen tijd later keek Jenner dan ook met een triomfantelijken blik op van achter een stapel boeken en papieren.

„Hier heb ik het,” zeide hij. „Oorspronkelijk exemplaar van „Tuinmanskunst,” verkocht op 26 Januari laatstleden voor tweehonderd tien pond aan Sir Montagu Goshe. Ik kan u niet zeggen wie dat is; alleen weet ik dat hij schatrijk moet zijn en zijn geld in Indië heeft verworven. Verder, dat hij een titel heeft gekregen voor gewichtige diensten, die hij het land in Indië heeft bewezen. Ik geloof dat hij in Croydon woont en daar onder meer een prachtige bloemen-verzameling heeft. Hij is een halve Engelschman, meen ik; tenminste zijn moeder was een Engelsche. Meer kan ik u niet zeggen.”

„Hebt u hem wel eens gezien?” vroeg Lethbridge.

„Nee. Hij is nog nooit hier geweest, ofschoon hij altijd gaarne boeken koopt die min of meer handelen over kweken van bloemen en planten. U kunt echter zijn adres krijgen als u wilt. Hij heeft dat boek toch zeker niet aan u verkocht, mister Lethbridge?”

De jonge man stond op het punt, te vertellen hoe het boek in zijn handen was gekomen, toen een waarschuwend blik van Arnold hem tot voorzichtigheid maande.

„Dat is een vreemde geschiedenis,” zeide de advocaat haastig. „Wij zullen u dat een anderen keer wel eens vertellen, Jenner. Intusschen zoudt ge ons een genoeg doen, met over deze aangelegenheid te zwijgen. Kom mee, mister Lethbridge, wij moeten onzen vriend Jenner niet langer ophouden.”

De advocaat drong zijn metgezel het kantoor uit en sleepte hem bijna mede naar het dichtstbij zijnde postkantoor. Hij verwaardigde zich niet, uit te leggen wat hij eigenlijk van plan was, totdat hij na ijverig zoeken in een groot adresboek, met triomfantelijken blik zijn jongen vriend aankeek.

„Ik dacht wel dat ik het zou vinden,” riep hij uit. „Ziehier! Sir Montagu Goshe, met een massa letters achter zijn naam, adres Putley Court, South Croydon. Op mijn woord, Lethbridge, als uwe vermoedens juist zijn, dan is het een voorname, dien je onder handen wilt nemen. Als ik het wel heb, is de naam mij wel bekend. Goshe is twee-, misschien wel driemaal millionaire

en wordt straks iemand van beteekenis in de groote wereld. Ge kent de klasse van menschen wel die ik bedoel. Vandaag kent niemand hen, en morgen is hij bijna een beroemdheid. Zoolang er maar geld is, wordt naar de rest niet gevraagd. Ik ken een dozijn van zulke menschen, die overal in de voorname kringen welkom geheeten worden, terwijl hun verleden een onderzoek van tien minuten niet zou kunnen verdragen. Wat gaat ge nu doen?”

Een licht rood steeg den jongen man naar het gelaat.

„Ik ga vanmiddag naar Croydon om zelf eens een kijkje te nemen,” zeide hij. „Er is evenwel een ernstige hinderpaal: ik heb geen geld. Ik heb nog nooit in mijn leven een stuiver van iemand geleend, maar ik vrees dat ik er nu toch mee zal moeten beginnen. Dit is een zaak die mijn goeden naam bedreigt, en daarvoor moet men iets over hebben. Als u mij voorloopig aan tien pond zoudt willen helpen, zou ik u zeer erkentelijk zijn.”

Arnold verklaarde zich bereid, alles te doen wat Lethbridge in dat opzicht zou vragen en zoodoende ging John laat in den middag met goedgevulde zakken op weg naar Croydon. Het was even over zessen toen hij daar aankwam. Hij kwam zonder moeite te weten waar Sir Montagu Goshe woonde, en 'n poosje later bevond hij zich voor een groot, imposant hek, waarvoor hij bleef staan om de omgeving eens op te nemen.

Tot dusver had hij nog niet erover nagedacht, hoe hij zou handelen. Aanvankelijk had het hem zeer eenvoudig toegeschenen, den grooten man een bezoek te brengen, het boek uit den zak te halen en aan den rechtmatigen eigenaar terug te geven. Ongetwijfeld zou Sir Montagu Goshe wel kunnen zeggen, hoe hij het boek was kwijtgeraakt. Maar nu Lethbridge eenmaal voor het hek stond, be-

gon hij zichzelf onwillekeurig eenige min of meer belangrijke vragen te stellen.

Om te beginnen: wie was deze oostersche geldmagnaat? Niemand scheen veel van hem te weten. Men zei alleen van hem, dat hij zijn fortuin in Indië had verworven. In dezen tijd, waarin op alle mogelijke manieren en met velerlei middelen vermogens worden verkregen, beteekende het feit alleen dat Goshe rijk was, weinig of niets, wat eer en fatsoen betreft. De man kon heel goed een avonturier zijn. Er waren schurken genoeg geweest, die op zeer twijfelachtige manier rijk geworden waren en alleen om hun geld door de grooten der aarde geduld worden — om later, des te dieper te zinken.

Om den persoon van Sir Montagu Goshe hing dus iets geheimzinnigs, en dat bracht Lethbridge ertoe, voorzichtig te zijn. Het was toch ook wel wat kras, om maar dadelijk aan te nemen, dat het boek uit de verzameling van Sir Goshe gestolen was!

Deze overwegingen brachten evenwel Lethbridge niet nader tot zijn doel. Ongeduldig om te vorderen op den ingeslagen weg, ging hij het hek door en langs de keurig onderhouden oprijlaan naar het huis. Aan weerszijden daarvan was een heg van taxis aangebracht, met hier en daar een doorgang in den vorm van een poort, waardoor Lethbridge het gezicht kreeg op de mooiste verzameling tuinen die hij ooit had gezien. Schitterende bloem-

Toen Lethbridge weer veilig aan de voorzijde van het huis was gekomen, haastte hij zich de oprijlaan af en ging op den weg op een mijlpaal zitten om na te denken. Waarvoor genoeg stof was, want de man met de sigaret was dezelfde persoon, dien hij den vorigen avond gezien had — de man die het boekje getiteld „Tuinmanskunst” had laten vallen!

XV

IN AFWACHTING.

Ongetwijfeld was voorzichtigheid in dit stadium van de zaak geboden. Men behoefde geen bijzonder scherp blik te hebben om te kunnen zien, dat er gevaar dreigde. Lethbridge had natuurlijk geen feiten waarop hij kon afgaan, maar hij meende alle redenen te hebben om te gelooven, dat de man in de broeikas niemand anders was dan Sir Montagu Goshe zelf. In elk geval zou het goed zijn, daarmee rekening te houden.

Tegelijk was het mogelijk, dat Goshe den jongen man zou herkennen als den man dien hij den vorigen avond had ontmoet.

Aanvankelijk wist Lethbridge niet wat hij doen zou. Natuurlijk was het zeer eenvoudig, een bezoek aan Putley Court te brengen en het boek aan den eigenaar te overhandigen. Maar dat zou kunnen leiden — zeer waarschijnlijk zelfs — tot een staat van zaken, dien Lethbridge juist wilde vermijden.

Hij was er vrijwel zeker van, dat Goshe het geheim van den dubbelen aanval op Jasper Payn geheel of althans voor een groot deel zou kunnen ontsluiten. Alles wees daarop, en daarom zou het dwaasheid zijn, op een oogenblikkelijke ingeving te handelen.

Ofschoon Lethbridge niet wist of het wel voorzichtig en veilig was, in de omgeving te blijven, besloot hij toch, dat te doen. Hij behoefde zich niet te haasten; hij had geld genoeg, en als men hem thuis noodig mocht hebben, kon hij een telegram aan Wilkinson zenden met de mededeeling waar men hem kon vinden. Hij achtte het daarom raadzaam, te blijven waar hij was en de zaak eens rustig te overwegen.

Hij zocht en vond een geschikt hotel, kocht eenige noodzakelijke kleinigheden en ging toen dineeren. Daarna, in de overweging dat het goed zou zijn, zooveel mogelijk inlichtingen omtrent Sir Goshe in te winnen, ging hij naar de billardzaal, waar eenige heeren aan het biljarten waren en een twaalftal anderen

belangstellend toekeken.

Het was gemakkelijk, met eenige heeren in gesprek te komen, en tot groote voldoening van den jongenman bleek een van hen een eerste babbelskus te zijn.

„Zoekt u 'n huis hier, mijnheer?” vroeg de ander. „Dat weet ik eigenlijk nog niet,” antwoordde Lethbridge voorzichtig. „Het valt mij moeilijk, een besluit te nemen. Ik ben een liefhebber van tuinieren en zou wel een niet te groot huis willen hebben met eenige broeikassen erbij. Zoudt u mij aan zoo iets kunnen helpen?”

„Dat geloof ik wel,” antwoordde de man met een glimlach. „Ik ben namelijk verhuurder van huizen. Mijn naam is Green — Richmond Green. Zie hier mijn kaartje. Als u morgenochtend even op mijn kantoor zoudt willen komen, kunnen wij de zaak eens bepraten. Ik geloof wel dat ik iets voor u heb. Ik woon hier reeds zoo lang als ik leef, en heb dus de plaats zien worden tot wat zij nu is. Ik herinner mij nog heel goed den tijd, waarin de plaats waar nu dit hotel staat nog weiland was.”

„Er zijn verscheidene mooie buitenplaatsen hier,” merkte Lethbridge op. „Putley Court bijvoorbeeld. Ik ben bij vergissing daar even binnen gegaan, en ik heb nog nooit zooveel broeikassen en zulke mooie tuinen bij elkaar gezien. Alleen een zeer rijk man kan zich die weelde veroorloven.”

De heer Green scheen niet bepaald enthousiast te zijn. „O, ik geloof dat Sir Montagu Goshe rijk genoeg is,” zeide hij. „Hij woont hier nog niet zoo lang. Het is misschien een vooroordeel van mij, maar ik moet bekennen, dat ik het niet aangenaam vind, dat zoovele van onze mooie buitenplaatsen hier door vreemdelingen worden bewoond. De vorige bewoner van Putley Court was een heel ander mensch.”

(Wordt vervolgd.)

DE WATERSNOOD.

Bij Leeuwen wordt een boot uit de Waal tegen den dijk opgesleept, om aan den anderen kant weer te worden neergelaten in het overstroomde gebied, om een gezin dat op eenigen afstand in zijn woning in gevaar verkeerde, af te halen. Toevallig voorbij komende personen werden aangeroepen om te helpen en met vereende krachten slaagde men er in de zware boot over te krijgen.

bedden, de meest uitgezochte heesters en alles wat geld en tuinmanskunst vermochten, was hier saamgebracht tot een geheel van verblindende schoonheid. Er stond ook een groot aantal broeikassen. Van de meeste waren de deuren open, waardoor Lethbridge een blik naar binnen kon werpen. Ook wat hij daar zag, was vooral voor een kenner zooals hij een genot om te zien.

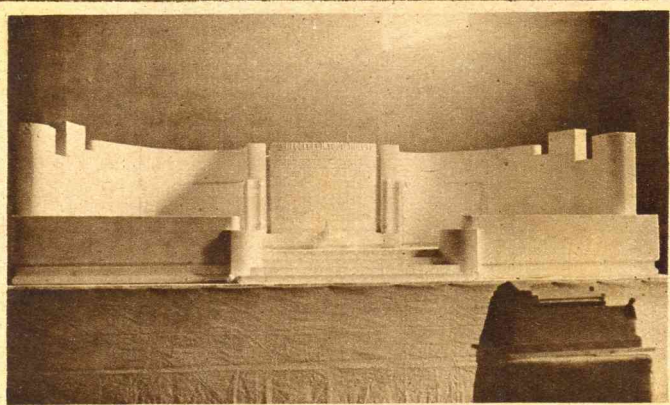
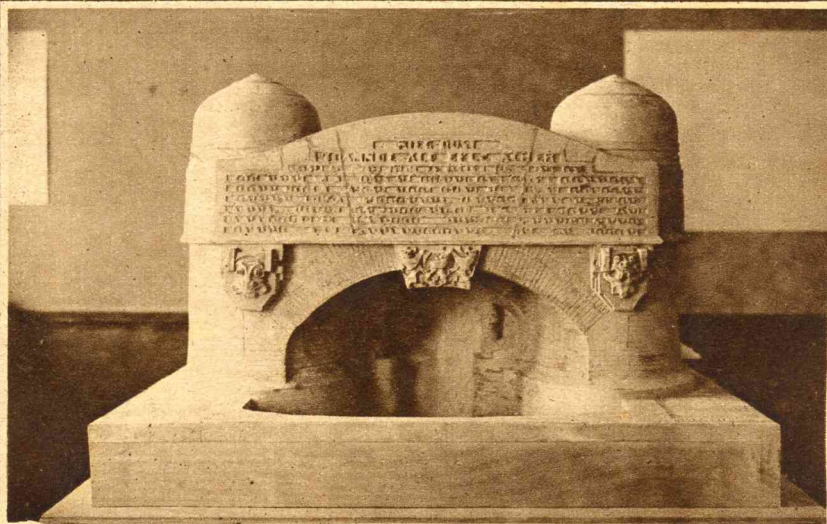
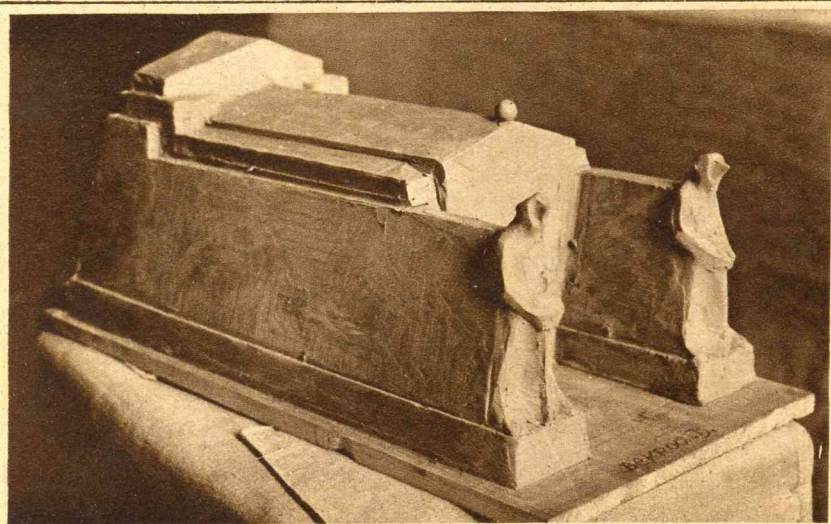
Hij was opgetogen van bewondering, en vergat voor eenige oogenblikken geheel waarvoor hij gekomen was. Welk een schurk de bewoner van dit huis ook mocht zijn, hij was in elk geval een hartstochtelijk bloemenliefhebber. Daarvoor waren bewijzen in overvloed voorhanden, en het bezorgde hem aanstonds 'n zekere achting bij den jongen man.

Lethbridge voelde, dat hij niet aan zijn taak kon beginnen, voordat hij de namen van vele dier prachtige bloemen en planten in de broeikassen had vernomen. Achter het huis zag hij twee mannen aan het werk; tuinlieden, dacht Lethbridge, terwijl hij brutaal naar binnen stapte. Hij voelde zich daar thuis! De tuinlieden zouden hem ongetwijfeld alles zeggen wat hij wilde weten. Hij ging langzaam verder tusschen de planten, maar stond plotseling stil, toen hij de stemmen der twee mannen duidelijk hoorde.

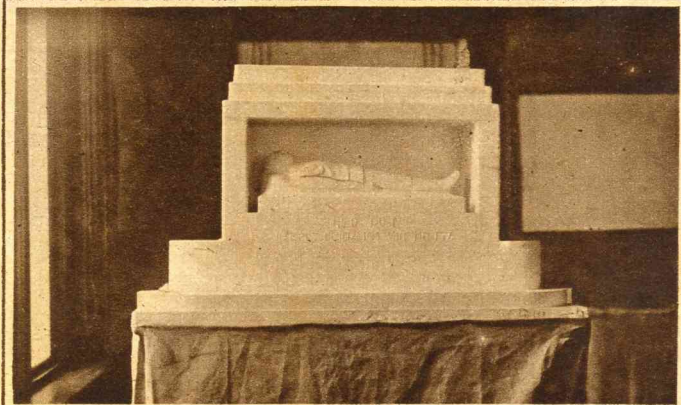
Een van hen was een tuinman, de ander blijkbaar iemand van gezag, want hij was goed gekleed en rookte een sigaret, waarvan de heerlijke geur de domprige atmosfeer van de broeikas eenigszins verdreef.

Lethbridge wendde zich half om. Hij wilde weg zien te komen zonder gezien te zijn. Dat was niet moeilijk, want de dichte heg verborg hem voor het gezicht, en toen hij terugging, kon hij duidelijk den man met de sigaret hooren praten.

GEMENGD NIEUWS

Op de Zaterdag in het Stedelijk Museum geopende tentoonstelling van het Ned. Kunstverbond zijn tentoongesteld de vier op de door de jury uitgeschreven prijsvraag ingekomen ontwerpen voor 'n gipsmonument voor wijlen generaal van Heutz, dat op de nieuwe begraafplaats te Amsterdam zal worden opgericht. Wij geven hier de vier ontwerpen, waarvan het eerste vervaardigd door den Haagschen beeldhouder Ingen Hoesz, bekroond is en voor uitvoering is gekozen.

De Hilversumsche vereeniging „Kunst en Vriendschap” geeft morgen, Zaterdag, in de Harmonie een opvoering van Inte Osman's „De Gestrafte”. Wij geven twee kiekjes van het spel, links: een scène uit het eerste bedrijf: Het stakingsverwijf aan Gensinck le en rechts: scène uit het tweede bedrijf: De terugkeer van het bal.

Het nieuwe politiebureau aan de Langestraat te Hilversum, dat gister, Donderdagmiddag door den burgemeester is overgedragen en heden door het politiecops is in gebruik genomen.

Een overzichtsfoto van de ruïne, na den fellen brand die gewoed heeft in de cacao- en chocoladefabriek A. N. Lamie & Zn., voorh. Francken & Co te Zaandam. Eerst heden geplaatst wegens de vele watersnoodfoto's der vorige week.

HET PAARSE BRIEFJE

't Was heusch wel eens nodig, dat de studeer-kamer van meneer Van Leeuwen een goede beurt kreeg. Zijn zindelijk vrouwtje had er hem reeds dikwijls over lastig gevallen maar hij had steeds tegengesputterd en plagend de deur van het vertrek op slot gedraaid als hij 's morgens naar zijn kantoor ging, zeggende dat hij zóó al zijn spulletjes, zelfs in het donker, maar voor het grijpen had en dat hij zich na zoo'n „opruiming” altijd half suf moest zoeken, maar zijn zwakkere wederhelft had toch tenslotte gezegevierd en hij had toegegeven.

Nu voerde zijn nog jeugdige vrouw reeds den geheelen morgen de heerschappij in zijn domein, in stilte reeds vlassende op zijn thuiskomst hedenavond, als zij hem de vrucht van haar arbeid toonen kon. Gelukkig had hij ook den sleutel op zijn schrijfbureau laten steken, zoodat het haar zonder veel moeite gelukte het deksel op te schuiven.

„Heeremijntijd, wat een rommel,” zuchtte zij, een blik werpend op den chaos van papieren en boeken, die het blad bedekten, „hoe kan hij toch zoo slordig zijn, 't is verschrikkelijk.” Maar reeds het volgende oogenblik ritselden de papieren in haar handen, terwijl zij poogde er een ordelijk stapeltje van te maken. Daarnaschikte zij de boeken, en plotseling viel haar blik op een paars briefje, dat verscholen had gelegen onder een dik woordenboek. Ook dit pakte zij op met haar fijne, blanke hand, waaraan haar trouwring fonkelde. Even keek zij het in. Dan verbleekte zij, greep de leuning van een stoel vast, om niet te vallen, en las nogmaals die weinige woorden:

Leveling,
Ik wacht je morgen 6 uur in G.
op de bekende plaats.

Je Anna.
„Oh...” kreunde zij, „Henri, hoe kon je...”

Zij moest gaan zitten, en snik-kend verborg zij het hoofd in de handen. „Ik arme, bedrogen vrouw.” Beneden, op haar eigen kamer, schreef zij een briefje. „Ik ga heen. Ik wil geen sta-in-den-weg zijn voor jou en je Anna.” Het paarse velletje papier sloot zij er bij in. Daarna verliet zij het huis, om terug te gaan naar haar ouders, die in D. woonden....

In een opgewekte stemming kwam meneer Van Leeuwen 's avonds thuis. Maar hoe vreemd, dat zijn vrouwtje hem niet, als anders, tegemoet kwam om hem reeds in de gang te verwelkomen. Hoed en jas hing hij aan den kapstok, en nog steeds was alles in huis stil gebleven. Dan galmde zijn forsche mannenstem: „Vrouwtje, waar zit je?” Geen antwoord volgde.

Dan stapte hij haar kamer binnen en vond op haar tafeltje het briefje.... dat opheldering geven zou....

Geen uur later vloog een motor-fiets den weg over, die naar D. voerde. Van Leeuwen zat op de duo, voor hem zat zijn broer. Zij reden als razenden.

Schoonpapa stond hen beiden te woord. Schoonmoeder en haar dochter weigerden den blauwbaard te ontmoeten.

„Ja, ziet u,” begon meneer Van Leeuwen, „ik zit leelijk in de knel, er is een ontzettend misverstand...”

„Wat zegt u,” riep de oude heer spinnig uit, „een misverstand? U wilt toch niet zeggen, dat wat mijn dochter gelezen heeft...”

„Mag ik u eens even de zaak oplossen?” vroeg de andere Van Leeuwen. „Met een paar woorden weet u hoe de zaak zich heeft toegedragen. Dat paarse briefje heeft de één of andere Anna geschreven aan mijn zoon, die zooals u weet nog geen zeventien jaar is. Daar ik vermoed, dat de schrijfster een nichtje is, die eenige maanden geleden bij mijn broer gelogeerd heeft, heb ik hem gisteren gevraagd het eens mee te nemen en te vergelijken met brieven van dat meisje om zoo vast te stellen of mijn vermoeden juist is. En nu heeft hij dat ongeluks-epistel natuurlijk laten slingeren zoodat....”

Schoonpapa barstte in een onbedaarlijk gelach uit. Hij liep, zoo hard zijn oude beenen het toelieten

DE OUDE HISTORIE

Het is weer de oude historie,

Ik vertrouwde 't gelaat eener vrouw,

Ik zag heur haren, haar glorie,

Haar oogen, die spraken van trouw.

Haar tranen kon zij niet weerhouden

Toen ze smeekend haar oog op mij richt',

Mijn hart is nu eenmaal niet koud en

'k Bezweek — elk man daarvoor zwicht.

Maar wispelturig — de vrouwen zijn 't vaker.

Wendde zij zich al gauw van mij af,

Want ik ben maar de dameskleermaker

Die uitstel van betaling haar gaf.

A. T.

AMSTERDAMMERTJES

DANNY'S NACHT.

't Was Danny of hij uit een boezen droom ontwaakte. Weer had hij het gehoord. Dat door alles heendringende geluid. 't Was geen droom. Ontgezeggenlijk bittere waarheid. Danny woude onrustig. 't Was of z'n sterke handen de dekens van één wilden scheuren. O, die vreeselijke, onrustbarende kreet.... Neen! Hij zou het niet doen. Slapen wilde hij. Slapen. Doch die stem, die hem telkens weer toefluisterde: Je moet! Je zult! Hoor je, je moet! Niet eer zul je rust vinden....

't Zweet tapte Danny van 't lichaam. Door de diepe duisternis staarde de arme kerel naar de tafel, waarop het voorwerp stond. Danny zag vaag den vorm van dat witte iets. Dat schrik en dood

moest brengen in deze ontzettende nacht. Een wijle stilte.... Zou dan toch de rust.... Weer dat gekmakende geschreeuw. Danny wist maar al te goed wat het was. Hij voerde een heftigen strijd in z'n binnenste. Neen!.... Neen!.... Maar die stem: Je moet! En dan... Rust.... Als om te martelen, gaf een zwarte wolk het maantje gelegenheid, heur licht een oogenblik te doen schijnen, op 't voorwerp, dat schrik en.... O, la la. Die tergende roep. Was het een waarschuwing? Moest het gebeuren, juist nu het maantje wilde dat hij z'n daad goed onder de oogen kon zien.... Danny, doe het! Danny. Je rust.... Dood nu....

Met een ruk was hij op. 't Bed uit. Even wischte hij zich 't zweet van z'n voorhoofd. Danny rilde. De maan ging weer schuil achter zwarte wolken. Tastend liep Danny door de kamer.... Het voorwerp.... Daar stond 't. De jonge kerel greep met beide handen, dat witte iets. Hief het, plots in woede ontstoken, boven z'n hoofd en slingerde, woest, zonder zich een oogenblik rekenschap te geven, van z'n daad, dat witte iets als een krankzinnige van zich af.... Een kletterend geraas.... Twee oogen waarin vuur laaide....

In duizend stukken lag de lampetkan op straat. Verschrikt akrobaatte de poes, tegen de schutting op om een oogenblik later z'n oorverdoovende, katerieele liefdesmarkreten weer aan te heffen. Danny adresseerde een minder vleiende uitdrukking aan 't poesbeest. Sloot de ramen en rookte dien nacht dertien sigaretten.

NACKY.

wat zie jij er belabberd uit.... wat scheelt je?” vroeg Jef.

„Man.... praat er niet over.... 'k verga van de kiespijn....”

„En waar ga je nu naar toe?” „Naar den dokter....”

„Ben je besjokken.... jô, da's heelemaal niet nodig. Je raakt er 'n hoop geld mee kwijt. Ik doe 't voor m'n klanten voor niets.”

„Is 't waar.... Nou as je 't goed vindt, ga 'k mee.”

„Natuurlijk.... kom maar mee hoor!....”

Weldra waren ze in 't kleine werkplaatsje van Jef.

„Hein, nou mot je op m'n stoeltje gaan staan en je mond wijd open doen,” zei Jef.

Hein deed wat hem gezegd werd, terwijl Jef 'n langen pikdraad met 'n weversknoop aan de zieke kies bond en 't andere eind aan 'n kram in den zolder vastmaakte.

Hein stond alles aan te kijken, met 'n gezicht van:

„Wat mot er nou toch met me gebeuren....”

„Opgelet nu,” riep Jef.... gaf tegelijkertijd 'n ferm schop tegen 't stoeltje, dat onder Hein wegvloog en gaf den laatste meteen met z'n fijnste els van achteren 'n flinken prik.

„Au.... potverdikkie.... au, au,” brulde Hein, terwijl de kies aan den pikdraad hing te bengelen.

„Zie je nou wel, dat 't zoo ook gaat,” glunderde Jef vergenoegd.... „Klaar is Kees!”

En Hein voegde erbij, terwijl ie tastend op z'n rug voelde: „Ja.... 't is gebeurd.... maar 'k heb nooit geweten dat 'n kies zulke diepe wortels heeft....”

H. S.

De Watersnood

Op verschillende plaatsen troffen wij menschen aan, die niettegenstaande alles, hun woning niet wilden verlaten. Zoo dit echtpaar in Pannerden, welks woning beneden aan den dijk staande, tot bijna aan het dak is ondergelopen. Toch blijven de bewoners nog onder de dakpannen huizen; van het zolderaampje hebben zij een brug gemaakt naar den dijk, die het hun mogelijk maakt, hun zolderwoning verlaten.

naar de beide dames.... Binnen twee minuten omhelsden meneer en mevrouw Van Leeuwen elkander, lachend en schreiend tegelijk, en beloofde mevrouw haar man nooit meer te wantrouwen.

„Dat heb je er van, als je altijd maar opruimen wilt, schat,” zei meneer 's avonds toen beiden in den trein zaten, „laat jij voortaan mijn kamer maar zooals hij is.”

v. G.

DIEPE WORTELS

Hein van den Broek had in de laatste dagen razende kiespijn.... 't was niet om uit te houden — en Hein besloot in vredesnaam maar naar den dokter te gaan, om z'n kies te laten trekken.

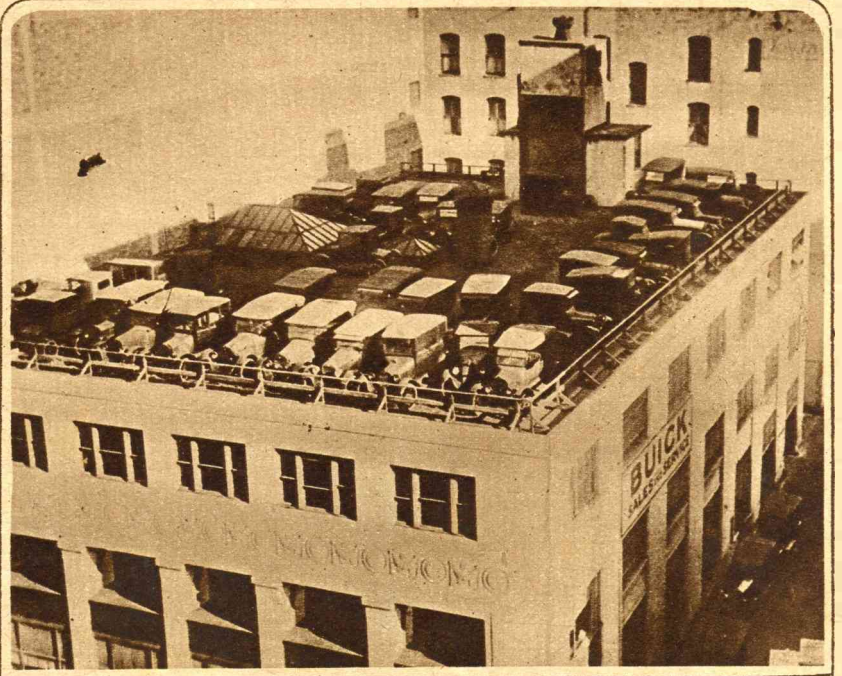
Hij zag er verbaasd tegen op.... maar 't moest nu eenmaal.... Zoo kon 't ook niet blijven.

Terwijl ie op weg was naar den dokter, kwam ie toevallig z'n boezem-vriend Jef Pekkaart — 'n schoenmakersbaasje — tegen. „Potverdikkie, Hein,

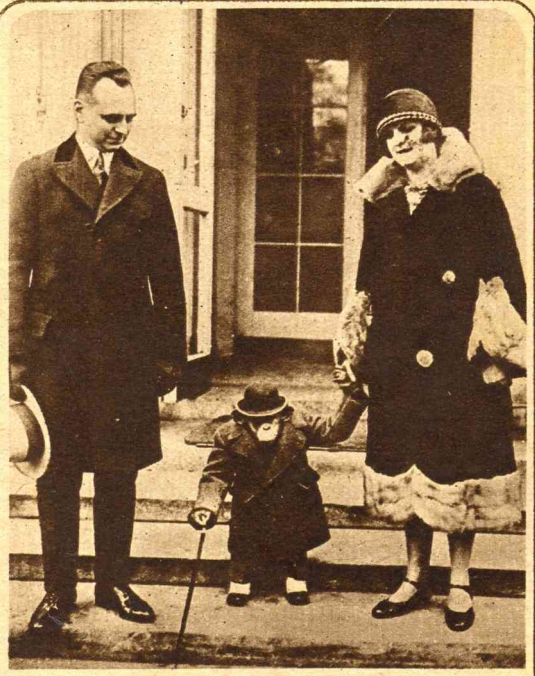
WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS

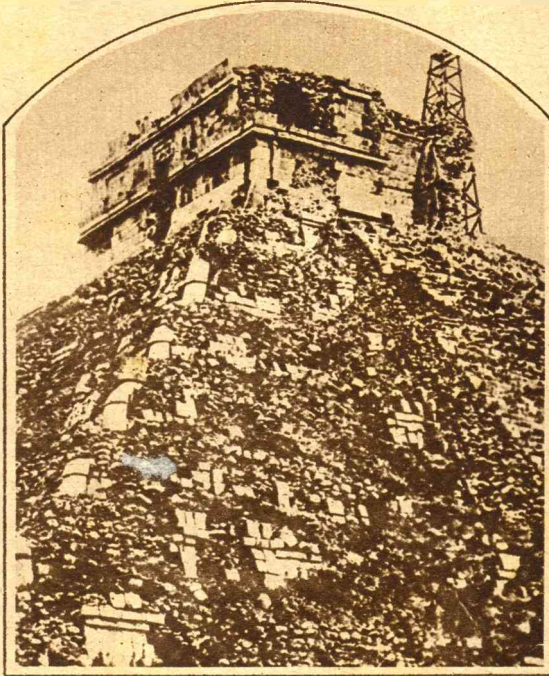
De zeer sterke verhooging der hondenbelasting heeft vele Berlijnsche eigenaars van honden genoodzaakt van hun dieren afscheid te nemen. Men ziet hier hoe zij voor de inrichting tot pijnloos afmaken van dieren queue maken, om er hun viervoetige kameraden te doen doodden.

Alle groote steden zitten met het probleem om voldoende garage-ruimte te vinden voor het steeds uitbreidende aantal auto's. In Amerika niet het minst! Maar de practische Amerikanen hebben er iets op gevonden. Zij gebruiken de platte daken der groote gebouwen als garage.

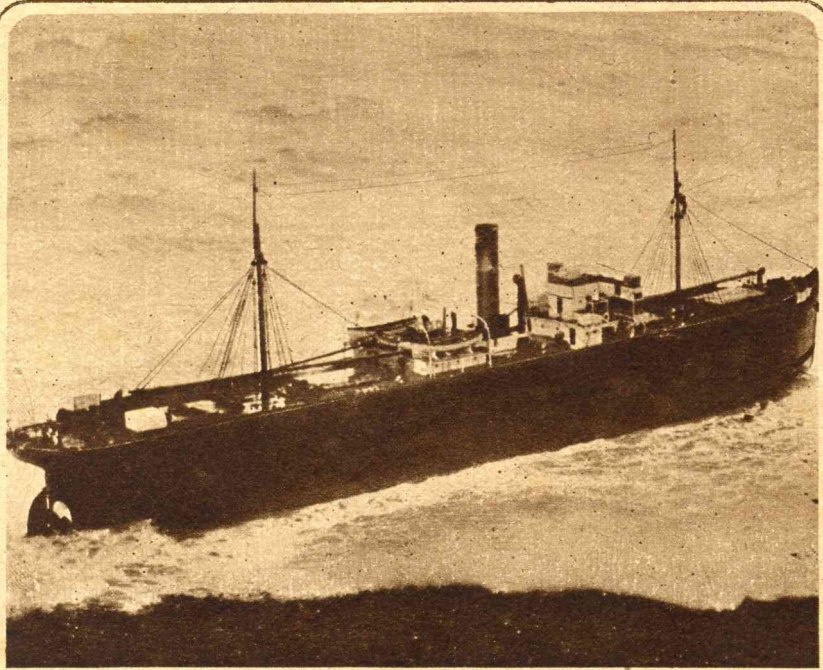
De president der Vereenigde Staten ontving onlangs een eigenaardig bezoek; De chimpansee Joe Mendie werd hem namelijk voorgesteld. Echt Amerikaansch!

De opgravingen die het Carnegie-instituut in Mexico doet, hebben schitterende resultaten opgeleverd. In Yucatan werden monumentale gebouwen der Maya-cultuur gevonden.

Twee in Canada geboren Roodhuiden, prins Tsianina en prinses Oskentont, die tot nog toe met zwaren arbeid hun brood verdienden, hebben zich plotseling ontpopt als operazangers.

Het aan de Engelsche kust gestrande Belgische stoomschip „Contesse de Flandre”, dat na 24 uur tegen de golven geworsteld te hebben, vast liep.

Van den schaatsenrijderswedstrijd te St. Moritz. Phil Taylor, die al meer gedurfd staaltjes op de schaats te zien gaf, doet een gevaarlijken sprong van acht meter.

DE VROUW EN HAAR RIJK

ARTISTIEKE HANDWERKEN.

Het handwerk der vrouw in onze dagen is in vele opzichten zeer verschillend van dat der dames uit vroeger tijden. Was toen het handwerk het product van vele uren arbeid, bewonderd om de precisie van uitvoering en nauwkeurige bewerking, thans is het veelal meer berekend op een vlug behaald effect. De moderne vrouw heeft geen tijd meer om urenlang aan een fijn, oogenvermoedend handwerk te arbeiden, zij wil vlot uitvoerbaar werk, dat haar niettemin voldoening schenkt door de originele effecten.

De vrouw van heden handwerkt het liefst met wol of dikdradige zijde in veel vroolijke tinten, waarvan zij weet dat het tezamen gebruiken ervan steeds goede resultaten oplevert.

Natuurlijk zijn er nog vrouwen genoeg, die zich bezighouden met fijne handwerken, zoals b.v. kantwerk of fijn borduurwerk, maar ik bedoel het meerendeel der vrouwen die daar waarlijk geen tijd voor vinden, maar slechts in de gelegenheid zijn enkele oogenblikken een werkje ter hand te nemen.

En is het dan te verwonderen, dat zulke vrouwen een dankbaar grondmateriaal en een effectvolle kleur-combinatie om prijs stellen om spoedig en aangenaam tot haar doel te komen. Er is tegenwoordig een overvloed van aardige stoffen, die aangewend kunnen worden voor handnaaldwerk en waarvan men mooie, luxe of praktische zaken kan maken.

Een stof met cirkels of sterren b.v. wordt toegepast ter borduring naar aanleiding van de stof zelf. De methode om stoffen waarop tekening is aangebracht te borduren heeft deze benaming „borduren naar aanleiding van de stof”, gekregen. Van een oude foulard japon (b.v. donker blauw met witte cirkels) kunt ge een zeer modern, artistiek kussen maken. Ge vult de cirkels geheel in met wol of zijde in genuanceerde tinten. Naar verkiezing kunt ge een enkelen kring onbewerkt laten, die doet dan heel aardig als tegenstelling.

Bij met sterretjes doorweven stof kunt ge op de zelfde manier te werk gaan.

Landhuisstof, waarvan ge misschien kussens of gordijnen hebt gemaakt, die u eigenlijk al lang gaan vervelen, kunt u een geheel nieuw aanzien geven door met wol in geheel andere kleuren de strepen te bedekken. Ge kunt één kleur in verschillende tinten uitkiezen, of meerdere contrasterende kleuren. Tusschen de contouren zoudt ge nog een siersteekje kunnen aanbrengen, wat het eentonige van den platten steek iets onderbreekt. Proeft u eens op een oud lapje, dat u eerst dacht nergens meer voor te kunnen gebruiken!

ANNIE M. M.

IETS VOOR DE KOFFIETAFEL.

Vleesch-sla (voor 2 personen). : 150 Gr. koud rundvleesch, 1 lepel slaolie, 1 eetlepel azijn (liefst kruidenazijn), 1 theelepel mosterd, 1 gesnipperd preitje, wat gehakte peterselie, een paar inmaakuitjes en augurken, wat peper en zout.

DAMES

Er is slechts één roep in geheel Ned. Indië: Baboe Aisah van Djocja is de vraagbaak der gehele Indische vrouwenwereld voor 't inwendige gestel. Haar Indische kunde, geput uit ervaring en leering van honderden jaren her in 't Oosten, waarborgt onvoorwaardelijk resultaat. Tevens importeert zij de bergskruiden van Indië, o.a. tegen Suiker-, Gal-, Nier-, Lever- en Bloedziekten. Genezing en onschadelijk, onder volle garantie.

Amstelveen, O. Karselaan I

Wederkoopers van haar Kruiden gevraagd.

ONZE SPECIALITEIT

POLKA KNIPPEN
ONDULEEREN
en KAPPEN f1.50

MAISON
BOLTEN

KALVERSTR. 177, 1e étage
tegenover den Heiligenweg

**PEREBOOM'S
KNIPPATRONEN
- NAAR MAAT -**

VERL. ROZENGR. 236

OPLEIDING TOT COUPEUSE
DOOR ERVAREN COUPEURS

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telefoon No. 43421, AMSTERDAM. Plaatselijke vertegenwoordigers gevraagd.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (segarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f4.—, f3.— en f2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembours 60 ct.)

er 'n randje omheen van in plakjes gesneden augurken en kleine pareluitjes.

Magere aardappelsoep (voor 6 personen): 1½ L. water, ½ L. melk, 350 gr. rauwe aardappelen (ongeveer 7 stuks), 1 stukje foelie, ½ laurierblad, 1 stukje Spaansche peper, 1 uitje, ½ wortel, 1 stukje selderijknol, 10 gr. zout, 1 lepel fijngehakte peterselie, 40 gr. boter, 1 à 2 eieren, ongeveer 10 gr. aardappelmeel. ruim 2 theelepels Maggi.

De aardappelen schillen, wasschen en opzetten met het water, de melk, het zout, de kruiden, de gesnipperde ui en wortel, de in stukjes gesneden selderijknol. Dit alles door laten koken tot de aardappelen zeer zacht zijn, ongeveer drie kwartier.

Daarna alles door een zeef gieten en de aardappelen er zooveel mogelijk doorwrijven.

De soep nu opnieuw nog een kwartiertje laten doorkoken en wanneer ze niet dik genoeg is, ze binden met wat aangemengd aardappelmeel.

Even voor het opdoen de boter, de fijngehakte peterselie en Maggi's aroma er bij voegen en ze voorzichtig in de soepterine bij de flink geklopte eieren voegen.

Omelette à la bonne femme: 2 eieren, wat peper en zout, 2 lepels water, 1 kleine gekookte aardappel en uitje, 1 plakje ham, 1 dun sneedje brood, wat gehakte peterselie, 25 gr. boter.

Bak in de boter de gehakte ham, het in dobbelsteentjes gesneden brood, de in kleine blokjes gesneden aardappelen en het gesnipperde uitje

lichtbruin. Klop intusschen de eieren met wat peper en zout, voeg er het water en de peterselie bij en giet het mengsel ook in de koekepan. Roer in het mengsel voorzichtig, tot het zoover begint te stollen, dat de bij het roeren gevormde openingen niet meer gemakkelijk dichtvloeien.

Laat dan de omelette even rustig liggen tot ze aan den onderkant lichtbruin is, en rol ze daarna op. Breng ze over op een verwarmden schotel en dien ze dadelijk voor.

BLOEMKOOLSOEP.

1½ Liter bloemkoolwater, eenige stukjes bloemkool, 3 eetl. bloem, 1 of 2 eieren, ½ dL. room, 1 ons boter.

Men bewaart het water waarin een bloemkool is gekookt, bijv. van den vorigen dag en zet dat op het vuur.

In een andere pan smelt men de helft der boter, roert daarin de bloem en voegt, al roerende, zachtjes aan het warme bloemkoolwater er bij, zoodat het een goed gebonden soep wordt. Mochten er nog een paar klontjes in zijn, dan giet men ze door een zeef. In de terrine klutst men de eieren, voegt daar de room bij en dan steeds roerende de kokende soep. Het

laatst voegt men kleine stukjes bloemkool er bij.

Vóór het opdienen doet men de rest van de boter in de soep.

Men kan deze soep ook zonder eieren wel smakelijk maken, doe er dan 1 of 2 maggiblokjes in en vóór het opdienen wat dobbelsteentjes in boter gebakken brood.

1. Jurkje in kashadrap, aan beide zijden versierd met een hollen plooi. De paneelen welke de japon garneeren worden bevestigd door gekleurde borduursteken. Ben.: 1 m. 75 op 1 m. 20. — 2. Mantel in wol fluweel. Het rechte corsage is op een gefronst rokje bevestigd. Kraag en mouwomslagen in bont. Ben.: 2 m. op 1 m. 10. — 3. Mantel in fluweel, versierd met soutachegarneersel en breede bontstrooken. Ben.: 1 m. 50 op 1 m. 20.

Heden den 15den Januari be-
staat de oude Zaanse waterlei-
ding 40 jaar en herdenkt de heer
J. C. Francken, thans te ambenaar
der Provinciale, zijn 40-jarige ambts-
vervulling bij de waterleiding.

Wij hebben besloten, voortaan als premie onzen abonné's iedere maand, geheel gratis, het
zeer fraaie maandblad HUIS EN HAARD als premie toe te zenden. Dit maandblad
bevat, naast een groot verhaal, verschillende kleinere en bovendien een keur van lectuur
op allerlei gebied, zoodat wij niet twijfelen of deze premie, die ons, zooals men zal be-
grijpen, zeer groote geldelijke offers kost, zal bij onze lezers zeer in den smaak vallen.
De volgende week zal het eerste nummer verzonden worden.

DE REDACTIE.

In de afgelopen week is over-
leden, de heer William Pont Jr.
die mede-oprichter en com-
missaris was van
den houthandel
William Pont.

RHEUMATIEK

IN VIER WEKEN VOOR ALTIJD VERBANNEN.
Honderden onderschrijven nieuw geneesmiddel.
10 DAGEN GRATIS VOORRAAD VOOR IEDER LIJDER.

Een eind voor altijd aan de vreeselijke folteringen van Rheumatiek. De wreede ziekte die uw
spieren wringt, uw zenuwen foltert en uw gewrichten verstijft. neemt voor de wonderde Behan-
deling, onlangs ontdekt, de vlucht.
Onverschillig hoe lang u reeds aan deze pijnlijke aller ziekten. lijdt - onverschillig hoe oud u
is of hoe lang uw arme, gefolterde leden mogen ver-
wonden zijn, de wonderde „Duo-Formula“ Behandeling
van Mr. ARTHUR RICHARDS zal u voor altijd ge-
nezen. Indien u alle mogelijke (of onmogelijke) genees-
middelen geprobeerd. den moed verloren en alle hoop
opgegeven heeft ooit beter te zullen worden - is er
nog hoop voor u. De „Duo-Formula“ Behandeling van
Mr. ARTHUR RICHARDS biedt u een heelst zekere
genezing.

Maak voor altijd een eind aan uw lijden

Doordat die foltering niet één dag langer. Verzekert de
verdriving van Urinezuur uit uw bloed en maak dus
een eind aan de mogelijkheid van verdere kwelling
Rheumatiek, Ischias, Jicht, Lendenrheumatiek
- alle deze vanden hun begin in Urinezuur. Zoolang
Urinezuur in uw lichaam is, loopt u blijvend gevaar
Urinezuur kan niet uit uw lichaam verdreven worden
dan door een oplosmiddel. De kristallen (wanneer
niet uitgedreven) slaan in de gewrichten neder en kwellen
de zenuwen onuitstaanbaar. Deze kristallen kunnen niet losgebroken worden tenzij zij op-
gelost worden.

„Duo-Formula“ lost de Urinezuur-kristallen op en drijft het zuur het lichaam uit.
Het bevrijdt de ledematen, doet swelling afnemen, en brengt uw levensgeluk terug.
Zend nog heden een - cents briefkaart met uw naam en adres en de woorden „Gratis
Voorraad“, en per keer de post zal u een 10-daagse GRATIS voorraad dezer wonderlijke
Behandeling, te zamen met een leerzaam boek over Rheumatiek en aanverwante ziekten, en de
beschrijving van honderden wonderde genezingen ontvangen.

Het oogenblik waarop u deze briefkaart zendt, neemt u den eersten stap naar een zekere,
levenslange genezing, stel het dus niet uit - men wenscht niet één oogenblik langer te
lijden dan absoluut noodzakelijk is.

Adressee als volgt:

Mr. ARTHUR RICHARDS, (Kamer 351) 14/15 Fulwood Place, High Holborn,
LONDON, W. C. 1, Engeland.

Porto naar Engeland: Briefkaarten 10 ct., Brieven 15 ct.

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	
28	29	30	31			

HOE
RHEUMATIEK
JICHT
ISCHIAS
LENDENRHEUMATIEK
ZENUWEN
TE GENEEZEN?

10 DAGEN
VOORAF GAANDE
BEHANDELING
GRATIS

Voor Behoud van een
Gave en
Zachte Huid
van Handen en Gelaat
gebruik ik altijd
PUROL

21 Winkel. - 200 Depots.

**CHRISPIJN'S
WIJNHANDEL**

Rechtboomsloot - A'dam.

Goede Sherry f 1.20 p. fl.

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is
DE

LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
**DRUKKERIJ BERGER
- DEN BOSCH -**

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.-
Vooruit betaalbaar.

VOORKOMING FAILLISSEMENT

door accoordsaanbod of betalings-
regeling met Uw schuldeischers.
Wij bieden U. de hand, die U van den dreigenden afgrond
redt. Onze jarenlange rechtserfaring, speciaal op dit gebied,
waarborgt U succes. Wacht niet tot het uiterste.
Opmaken onderhandsche acten.
Behandeling door geheel Nederland, snel en discreet.
Rechtsk. Adv.: **HAVELAAR & Co.**
Ged. Oudegracht 62 - **HAARLEM** - Telefoon 14547.

Menschen die niet van
Haverhout gediend zijn,
vinden de **NIEUWE
HAVERMOUT H-O**,
de vlogkokende heellekker,
omdat de smaak iets
geheel bijzonders is!
Ook voor toespijs zeer
aan te bevelen.
Let op de pakken met
Oranjeband.

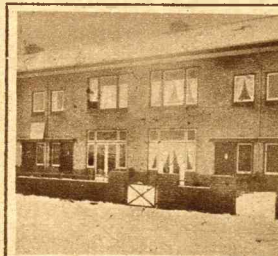
Mijnhardt's Hoofdpijntabletten
stillen spoedig de ergste hoofdpijn
Prijs 60ct. Bij Apoth. en Drogisten.

Erwtensoep
met Worst en Kluif. Fabrikaat
STEGEMAN & Co. - Deventer.

Overal verkrijgbaar

IN 1926 BEGINNEN

nieuwe cursussen Fransch, Duitsch, Engelsch, Ned. Taal, met Rekenen,
Boekhouden, Schoonschrijven, Steno, Alg. Ontwikkeling, 65 ct. per
vak per maand. SCHRIJF om gratis proefles met inlichting aan:
Cursus Zelfontwikkeling, Bilderdijkstraat 88 a. b., A'dam.

C. DE HAAN
Laan van Heldenburg 56
VOORBURG
Telefoon V 538

HEERENHUIZEN
op eigen grond
vanaf f 9000.-

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren
op **DE STAD AMSTERDAM** à f 1.62⁵ per drie maanden 1)
f 0.12⁵ per week

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Keizersgracht 234, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM“
KEIZERSGRACHT 234

N.V. WEST-INDISCHE IMPORT-COMPAGNIE
Amsterdam.

**WEST-INDISCHE
CHOCOLADE**
(om te eten)

DEZE CHOCOLADE, MET DEN NATUURLIJZEN GEURIGEN
SMAAK VAN DE EERSTE CHOCOLADE, GEEFT EEN HOOGE
VOEDINGSWAARDE EN VERDOORBAARTE GEUR. ZEER
AAN TE BEVELEN BIJ ALLE SOORTEN VAN REIS, ENZ.

N.V. WEST-INDISCHE IMPORT-COMPAGNIE

CHOCOLADE

VRAAGT

bij uwen winkelier **GELDERSCHE ROOKWORST**, voor-
zien van het loodje gemerkt: „**ANTON HUNINK**, Deventer“.
Wij garanderen en voor kwaliteit en voor fabrikaat.
ANTON HUNINK - Deventer - Hofleverancier.

AMBACHTSONDERWIJS

PER BRIEF voor timmerlieden, wagenmakers, metselaars, schilders, electro-
technicus, schoenmakers, loodgieters, meubelmakers, machinist, chauffeur-
monteur, enz. Nijverheidsakten. Prospectus en proefles gratis.
ITMO, P. C. Hooftstraat 125 - Amsterdam.

Meubileer-Inrichting C. DE KÜSTER

Levert uitsluitend prima Meubelen
EIGEN ONTWERP - LAGE PRIJZEN

Desgewenscht op Condiën

Oude Leliesstraat 1 - A'dam

**Van Kinsbergenstraat 56
AMSTERDAM**

Levens-, Spaar-, Begravenis-
Brand-, Glas-, Inbraak-
Ongevallen-, Ziekte-
Dokters- en Apothekers-
Auto-, Motor-, Rijkswiel-
Wett. Aansprakelijkheids-
Bedrijfschade- enz.

Verzekering

Iederen dag versch geslacht Gevogelte.
Vraagt Prijscurant.

BETLEM'S WILDHANDEL
N. Z. VOORBURG WAL 57 - 59. TEL. C. 1515.

Eigen Mesterij:
Meerlaan 111 - Sloterdijk. Tel. 29611.

N.V. MEUBELTRANSPORT
V/H **HULST**
ALEXANDERPLEIN 1
TEL. 13052. DEN HAAG
VERHUIZINGEN
OVER LAND EN ZEE
BEHANGERIJ
~STOFFEERDERIJ
GARDE - MEUBLES

DE LAATSTE BLADZIJ

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

ANDERS-OM.

De vader van den student wilde zijn zoon eens komen bezoeken op zijn kamers.

„Mijn zoon komt hier enkel slapen en ontbijten, meen ik?” informeerde hij bij de hospita.

„Pardon, meneer komt hier ontbijten en slapen.”

LANG GELEDEN.

„Waarom eet je je eitje niet, Nelly?”

„Ik blijf 't niet, tante.”

„Kindje, toen ik nog zoo klein was als jij, zou ik wát blij zijn geweest met dat eitje!”

„Ja tante, maar toen was 't misschien nog versch.”

OPOFFEREND.

Hij: „Ja maar, lieve, als je zóó'n duren ring wilt hebben, kunnen we voorloopig nog niet trouwen.”

Zij: „Dat hindert niet, jongen. Ter wille van jou kan ik wel geduld oefenen.”

HAAR VRIENDIN.

„Ik heb groot nieuws voor je, Cor! Hetty heeft beloofd, dat ze met me trouwen zal!”

„Noem je dát groot nieuws? Vier weken geleden heeft ze me al gevraagd, of ik haar bruidsmisje wilde zijn.”

VROME WENSCH.

Men zegt dat een struisvogel, als hij schrikt, zijn kop in het zand verbergt.

„Ik wou dat hij dit ten eeuwigen dage zijn staart deed,” zei een man, die juist een enorme rekening bij de modiste had moeten betalen.

VAANDELS Foto's franco VLAGGEN

C. M. VAN DIEMEN

DORDRECHT

MEDAILLES - INSIGNES - BEKERS - KRANSEN

GOED BEDOELD.

Een boer had een heerlijk jong speenvarkentje en wilde dit aan den onderwijzer van het dorp zenden, in dank voor de moeite, welke deze zich getroostte om de niet zeer vlugge kinderen van den boer het noodige te leeren. „Hanneske,” zegt de boer tot zijn elfjarig zoontje, „ga eens even naar den meester en breng hem dit speenvarkentje; maar je moet je woord goed doen en zeggen: Dag meester, de complementen van vader en hij stuurt u een jong speenvarken.”

Vroolijk ijlt Hanneske naar den meester en daar gekomen, zegt hij geheel verbouwereerd: „Dag speenvarken, de complementen van vader en hij stuurt u een jongen meester!”

„THE VARSITY”

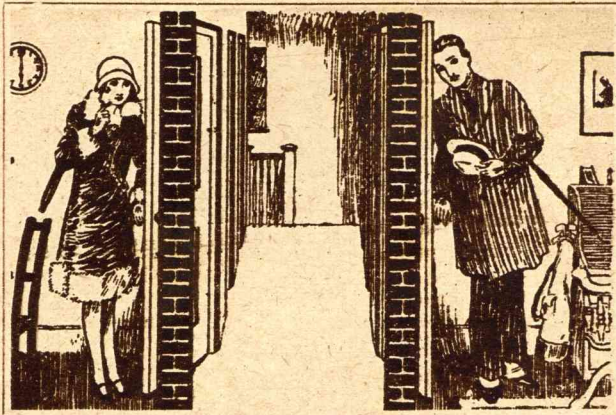
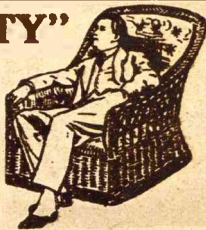
en andere EASY CHAIRS

alléén verkrijgbaar bij:

P. F. L. DE RIDDER

alléén Hartenstraat

Amsterdam - Tel. 43193

Wat aan de „toevallige” ontmoeting op de gang vooraf ging.
(Pearson's Weekly)

AANMOEDIGEND.

„Ik weet nog niet, of ik schilder zal worden of dichter.”

„Ik zou gaan schilderen, als ik jou was.”

„Hoe kan je dat zeggen? Je hebt nog nooit een schilderij van me gezien!”

„Neen, maar ik heb gedichten van je gelezen.”

ALTIJD NAUW-KEURIG.

Heer (mager) zijn corpulente vrouw voorstellend:

„Mag ik u mijn betere helft voorstellen?”

Professor in de wiskunde: „Hm, dat schijnt me meer twee derden toe.”

ZIJN OPVAT-TING.

Een jongen ziet voor 't eerste 'n sproeiwagen en zegt: „Kijk eens moeder, daar heb je den regen, die uit rijden gaat.”

LOGISCH.

Rechter: „U wordt beticht uw knecht onverwacht uit uw dienst ontslagen te hebben, hoewel hij naar hij verzekert niets gedaan heeft.” Beschuldigde, den rechter bits in de rede vallend: „Als hij wél iets gedaan had, zou ik hem niet weggejaagd hebben.”

VERSTROOID

Professor (staande voor 'n brievenbus): „De hemel moge weten, wat dat nu weer is! Nu werp ik er reeds het derde dubbel in en nog altijd komt er geen chocolade-tablet uit.”

KLACHT.

„Voor ik getrouwd was, zat ik alle avonden te wachten tot hij naar huis zou gaan en nou ik met hem getrouwd ben, kan ik alle avonden wachten, dat hij naar huis komt.”

Vraagt SPOOR's MOSTERD

DE VRIENDIN.

„Je weet tegenwoordig niet meer wat je van de dienstboden denken moet! Ik gaf mijn tweede meisje een van m'n oude japonnen, maar daar trok ze haar neus voor op. En de japon was heusich niet ouderwetscher dan die jij daar aan hebt.”

OP SCHOOL.

„Als je twaalf noten had en ik gaf er je nog twee bij, hoeveel noten had je dan?”

„Dat weet ik niet juffrouw. In de andere school maakten we altijd sommen met apelen.”

VERONTWAARDIGD.

„Daar heeft me de een of andere bedrieger toch een valschen rijksdaalder gegeven!”

„Is 't waar? Laat eens kijken!”

„Ik heb hem niet meer. Ik heb hem aan den melkboer gegeven.”

NIETS BIZONDERS.

„Kijk eens gauw, wat baby in z'n mondje heeft, Jan!”

„O, niks bizonders, moes. Enkel maar 'n veiligheidsspel.”

BEGRIJPELIJK.

„Annie zegt, dat ze in twee maanden Fransch geleerd heeft. Daar begrijp ik geen steek van.”

„Nou, ik denk, dat de Franschen er ook geen steek van zullen begrijpen.”

Overwin die
vermoeidheid

met Sanatogen

Denk eens terug aan die dagen dat gij U sterk voelde, fleurig en energiek, klaar voor elk feestje en voor iedere wandeling. Zoo kunt ge U weer voelen — binnen enkele weken, wanneer gij slechts aan Uw bloed en zenuwen juist die stoffen toevoert die noodig zijn — met Sanatogen.

Zooals een bekend Engelsch geneesheer schrijft:

„Sanatogen gaat naar de kern der gezondheid, n.l. de cellen en bouwt die op tot 'n blijvend krachtig lichaamsgestel”.

Sanatogen zal bloed en zenuwen belangrijk versterken.

Zoo deelt de bekende schrijfster ANNIE SALOMONS mede:

„De uitwerking van Sanatogen was verrassend. Ik voel me, sedert ik met het gebruik ervan begon, energiever en fleuriger dan sinds jaren en raad het iedereen met volle overtuiging aan.”

Geniet een sterke gezondheid met:

SANATOGEN

Het zenuwsterkend voedsel

Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten vanaf f 1,— per bus.

EEN PRACHT KWALITEIT

TOCH KOST

STER-TABAK

MAAR EEN KLEINIGHEID

ROOKE-GEURIG
ROOKE-TABAK
ROODE-STER
THEODORUS NIEMEIJER
GROINGEN